

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Cap_Zbynek-UFO-Nepritel_neznamy-3.pdb

PDB Name: Ufo: Nepřítel neznámý 3
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.2.2007
Modification Date: 6.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

UFO nepřítel neznámý 3

Nepodařená hra

Zbyněk Čáp

Ten svět, Bewag, leží v našem vesmíru i galaxii, ale nepátřejte, kde. Jeho polohu střeží Živoucí Bůh jako nejposvátnější tabu. A má proč.

Má totiž svědomí černé jako uhlí.

Narodil se jako normální člověk zdejšího lidu a řízením osudu se dostal k organizaci, jejíž práce měla onen lid ochránit před smrtí z nebes. Byla to úžasná práce, víc než by sám čekal. V jejím průběhu se nejpokročilejší věda prolнула s mystikou dávných předků. Proto se na ni soustředila pozornost mocenských skupin a projekt pronásledovaný zradou zkolaboval. V poslední chvíli, pod dopadajícími paprsky supernovy, pak zbylo jediné, šílené řešení.

Odhodit vědu a spolehnout se na to druhé řešení.

Na jeho konci byl nehmotný tvor nadaný silou nejmnocnějších Bohů, mimoto také kypící oceánem planoucího vzteku. Přestože svět stále žil, on, neznalý všech okolností se rozhodl, že za záchranu nestojí. Aniž by to kdo tušil, opustil Bewag a vyrazil do hlubin kosmu hledat jiný, možná lepší.

Po dlouhém hledání našel Zemi, která tou dobou právě tak akorát vyhověla jeho nárokům na zázemí technologie a víry. Ujal se nad ní více či méně zjevné vlády a tento stav již trvá stovky let.

Jenomže, zatímco se Živoucí Bůh užívá zdánlivě potvrzenou představou svého selhání a nudí se při šachové hře s osudy pozemšťanů, jeho vlastní národ žije dál. První úder supernovy přežil pod již vystavěným štítem. Sebevražednou hrozbou občanské války zase odvrátilo odhalení, jaké zrady se na všech bez rozdílu dopustili nejmnocnější z mocných. A konečně, myšlenky několika dříve přehlížených vědců otevřely cestu ke skutečné záchraně.

Lid Stráže vystavěl kosmické plavidlo, jakému již nikdy nebude rovno. Odletěl ve skutečné mezihvězdné Arše, doprovázen všemi živými tvory i netvory svého světa. Vydal se hledat prosperitu v míru, nyní snad již věčněm.

Jenže v minulosti tohoto lidu se skrývá zločin. Zločin zrozený z hlouposti a pýchy. Zločin považovaný za blahovůli. Takový zločin před Stvořitelem neodčiní ani tisíc generací. A mír, ten by znamenal příliš velké odpuštění...

Je jen jedna lidská mysl napříč všemohánem, lhostejno k tělu, němž našla dech...

H' Onote Derai, Ke Hanu Oso

Říkali mu Hiris Ajah z rodu To's. Vrbový olejíček v prastarém jazyce těch, na které se jenom vzpomíná. Nejvyšší čas, aby toto dětské jméno odložil. Vždyť mu již před časem bylo pětadvacet, věk, kdy si každý dospívající Strážce volí jméno a cestu, na níž ho bude doprovázet. Jenže obřad volby jména vyžadoval přítomnost celé rodiny a to se ve velmi zaneprázdněném klanu To's nestávalo tak často. Přesto se krátce před svátkem Mirdiagadah rodina po dlouhých přípravách sešla a obřad pojmenování nejmladšího člena mohl začít. Úderem desáté hodiny po rozednění se všichni odebrali k oltářiku Pána Gao a Paní Mirdie, u něhož služebníci nachystali vše potřebné, hraničku s obětí zejména.

Hiris naposledy obhlédl domácí kapli, jakoby už nikdy neměla být stejná. Pak se uklonil shromážděným příbuzným a poklekl k zápalnému prkénku. Použit v této situaci zapalovač by bylo rouháním. Chopil se tedy luku, nasadil na prkénko větveno i přítlačný kámen a větveno roztočil. Do suchého troudu pod ním začaly brzy padat žhnoucí piliny. Když se z hromádky vylinul proužek dýmu, opatrně do ní zafoukal a vyhnal ven skutečný plamének. Zapálil jim pochodeň a s ní

ve vznešené paži přistoupil k hraničce s obětí. Jakmile kadidlem nasycený svitek Věnování naplnil vzduch v kapli svou vůní, uklonil se Hiris opět rodině a schoulil se před oltářem bohů.

Otec důstojně uchopil obušek a udeřil do velkého gongu. Jednou, podruhé, potřetí... Jenom co chvějivé dunění umklo, otevřeli strýcové Kinadar a Mihuti dvířka v oltáři a odhalili vzkaznici předků, několik polic rozdělených do přihrádek. Její zdobení vytvářelo iluzi éry Thana. Ale přestože to byl nesmysl, skutečné artefakty zahynuly se Svatým Bewagem, planetou předků, sama tahle napodobovací snaha stačila na určení času. Tisíc dvě sta let podle starého počítání byl důstojný věk i pro napodobeninu.

Pryč s takovými zbytečnými myšlenkami. Do kaple vstoupilo dítě. Odejde z ní mladý muž a na to je potřeba se soustředit.

"Povstaň, Bezejmenný," oslovil otec Hirise. "Povstaň," zopakoval, "a požádej naše ctihodné předky o radu. Jaké jméno ti pomohou zvolit?"

Hiris přistoupil k oltáři. Dědictví myšlenek předků zasloužilo úctu, nemohl výběr uspěchat. Sáhl po svitku, který mu napříč věkem věnoval Isam T' Hor. Velitel bitevní lodi Kona Da' Ar, hrdina první kerkské války. Zvolna ho rozbalil. Velmi opatrně. Svitek byl ze skutečné guhuti kůže, rodina by si přece nemohla zadat a použít na vznešený účel obyčejnou papírovinu, nebo dokonce plast, ale tím větší opatrnost vyžadoval.

Zemřít za vlast dokáže každý hlupák. Nová Strážnice potřebuje ty ostatní.

Nová Strážnice? Prapředek byl přeci jenom voják. Vzdělanec by použil jméno z řeči pradávných, jméno Bewagasar. Snad to byla tahle hrubost, až neúcta k tradici, která Hirise odradila. Smotal poselství a vrátil ho zpět. Vybral si další, vzkaz učené paní Mian. Ale než ho stihl rozvinout, ozvalo se za dveřmi dupání a hlasitý hovor. Rušitelé se chvíli dohadovali, pak se dveře rozevřely a do kaple vstoupil velitel stráže. Přistoupil na dva kroky k otci a řekl. "Vznešený... Tisíckrát se omlouvám za rušení obřadu. Ale přináším špatné zprávy. Vláda si žádá vaši přítomnost. Před hodinou přiletěla flotila tisíce kerkanských lodí k planetě Iham a vyhladila ji. Sedmá a osmá svazová flotila se jim postavily do cesty a zadržují je, ale úder je silný."

Otec švihl ocasem, ale to byl jediný znak hněvu. "Rozumím," řekl bezvýrazně. "Vyřídíte poslu, že se dostavím hned, jakmile dokončíme obřad."

"Vznešený pane, ale v této situaci..." pokoušel se důstojník o marné námitky.

"Má přítomnost v této chvíli nic nezlepší," řekl s náznakem stoupající nedůtklivosti pan To's. "Ale kdyby nás nepřítel smetl, neodpustil by si, že můj syn zemřel jako bezejmenný. Obřad bude pokračovat."

"Obřad nebude dlouhý," vykřikl Hiris. "Volím své jméno a osud právě teď. Budu se jmenovat Tananzu." Tananzu... Zlatý písek. První město Strážců, vybojované na Mořských lidech, na národu Homam. Boj. A svoboda po celých věcích nedůstojné podřízenosti hraničící s otroctvím. Od té doby se lidé Bewagi, Strážci, nikdy nesklonili před cizincem. Nesklonil se ani teď, ani příště. "Budu se jmenovat Tananzu a budu následovat cestu předka Isama T' Hor. Vstoupím do svazového námořnictva!"

× × ×

Podle učení moudrého mistra H' Onote Derai nezáleží na tom, v jakém těle se vyskytuje tvůrčí inteligence. Vždy si zaslouží označení člověk. Lidé rasy Kerk tento pojem naplnili na maximum. Podobní neobvykle velkému hmyzu, s těžce pancéřovanými těly a osmi kloubnatými končetinami, objevili se zhruba sto starých let po přiletu lidí Stráže do této části vesmíru.

Lépe řečeno, neobjevili. Dali o sobě vědět. Rasa obývala zhruba sto hvězdných systémů, ale jejich lodě i základny spolu komunikovaly jenom na úzce směřovaných, prakticky nezachytitelných kanálech. Když se však kolonizační lodě Nové Strážnice, Bewagasaru, příliš těsně přiblížily k jejich světům, ukázaly se kerkanské lodě jako černé stíny a zatlačily je zpět. Jakousi šťastnou náhodou se to obešlo bez významnějších incidentů a po zhruba dvě sta starých let panovalo období studené tolerance.

Pak se však napříč kerkskými světy začalo šířit nové učení, vykládané mocným prorokem Trrr T' T' T'kat. Jeho klan zbohatl na obchodech s Bewagasarským svazem a on jako obchodník měl také příležitost poznat Strážce a jejich světy ze všech stran. Bylo otázkou pro Bohy, proč se mu tak znelíbili. Stačilo několik let a nebylo Kerkana, který by při spatření člověka stráže nezačal pištět, vrzat a klepat posvátnou mantru, že není člověka krom Kerkana a Strážce je dílo temné strany vesmíru, s nímž přichází smrt a ztracení. Logikou se prorok nezatěžoval. Vetřelce přineslo světlo vraždící hvězdy, jsou tedy s ní spojeni a dříve nebo později se projeví.

Bude lepší tomu předejít...

× × ×

Meha Da'ar nebyla žádný drobeček. Dvě míle dlouhá, se standardní posádkou tři set šedesáti lidí, vybavená čtyřiceti urychlovači plasmy a nespočtelným množstvím slabších zbraní. V předešlé válce, druhé v dějinách po Velkém útěku, za ní zůstalo devadesát vraků plných osminohých mrtvol. Ale během příměří Kerkané nespali a nové střety byly mnohem tvrdší. Jednou tak nositelku slavných tradic spasil jen kvapný útěk v poslední chvíli a na základnu se vrátila se sotva pětinou posádky. Velení poděkovalo přeživším za záchranu lodi a přesunulo je do záloh, aby se podíleli na výcviku svých nových spolubojovníků.

Mezi těmi nově příchozími byl i Tananzu To's. Mládenec z velmi urozené rodiny, absolvent Raovy akademie. Předurčený k velení. Ale v této chvíli pouhý mladší poručík, vychovatel nejnižších technických kádřů. Velitel výcviku, kapitán Hanar, ho musel na skutečné postavení několikrát upozornit a tím se mezi nimi rozhořela tajná osobní válka.

Válečný hrdina Hanar, zachránce lodi, proti snaživému mladému důstojníkovi dychtivému vyššího postavení. Dlouho setrvali v obrazných zákopech. Nikdo nemohl říct, že by nad druhým výrazně vítězil a posádka se potají sázela, kdy začnou létat šupiny. Ale pak rozhodla sama válka, nejpřísnější soudce.

Výcvik spěl rychle k vyvrcholení, jímž bude návrat lodi do služby. Ale k tomu, aby v ní dlouho vytrvala, musela posádka poznat ještě jedno. Loď je chrání před vražedným vlivem kosmu samotného i před snažením nepřátel. Zaslouží si, pokud je toho všeho přilíš, aby ji posádka dostala do bezpečí. Ostatně, sebe také.

Meha Da 'ar se skryla v prázdné neutrální oblasti a nastalo peklo. Cvičí se útěk ze ztraceného boje!

Jedenkrát.

Podruhé.

A znovu.

A ještě jednou. Válka není dětská hra.

Měli už toho skutečně dost a tak docela uvítali, že se blíží svátek Odchodu. Slavnostní den, kdy si lidé připomínají záchranu v poslední chvíli. Evakuační loď Hae Ik Wen dosáhla provozního stavu sotva tři měsíce před dopadem první kosmické střely na povrch Bewagu. A když na palubu vstupoval moudrý Mistr Sinu, hroutila se již první města pod údery z nebes.

Ale nejen připomínkou záchrany byl tento svátek. Také připomínkou strohých podmínek dlouhého putování prázdnotou. Proto se poněkud nezvykle oslavovalo absolutní askezi a v podmínkách bohatství nových světů ne zrovna nadšeně. Po měsících neustálých cvičení by však posádka uvítala svátek i v té nejortodoxnější formě, jakou praktikovali někteří uctívači Mirdie.

Každý tedy čeká klid a mír? Optimální chvíle na šok...

Na křídelního velitele povýšený Hanar se v kajutě náhradního velení usadil před monitory výsledků, pro pohodlí si obtočil ocas kolem nohou a znovu spustil program Přepad. Senzory lodi zaplavila vlna falešných hlášení. Kerkané! Deset lodí základní třídy, zdánlivě žádný velký problém.

Ovšem zatímco si s nimi Meha Da'ar vyměňovala neskutečné záblesky energetických kvant, nepřítel si povolal posily. Tři lodi třídy Hrrrh Tik Isseh se vynořily ve vzdálenosti sotva osmdesáti tisíc mil a okamžitě zahájily palbu. Jedné by bitevní loď odolala. Třem s podporou několika pozůstalých úderných člunů již ne.

Přesto je povinnost chránit vlastní území před nepochopitelnou nenávistí nepřátel neberoucích zajatce ani otroky nutila bojovat dál. Poškození se začala hromadit. Přesto loď ještě byla v dobré kondici, za které se útěk rovná zradě, když tu mladší koordinátor To's vykřikl: "Ruším simulaci!" a provedl to. Simulátor byl důsledný, považoval to za porážku a každý člověk na lodi si prožil důslednou iluzi vlastní bojové smrti.

Nemálo lidí se na mladého důstojníka podrážděně otočilo, ale protestovat si z pozice funkce dovolil jediný z nich. Starší inženýr Seva'k, dozorčí bitvy: "Co si to dovolujete, poručíku! Překračujete své povinnosti!"

"Stáhněte ocas, veliteli," odsekl mu To's, hlasem s velitelskou dikcí, která staršího důstojníka zaskočila a pokračoval: "Posádko, dračí poplach." Odehrálo se to všechno v několika ticích. Když dokonale vycvičení specialisté přepojily přístroje na skutečné vnější senzory, přišlo nemilé překvapení.

Obrazovka sice trochu prořídla, ale ten těžký paprskový bombardér, spalovač flotil i planet, byl právě tak skutečný, jako jeho doprovod. Výsledky jeho palby zejména. "Integrita štítu pět. Trup osm. Zranění..." nesla se na můstek hlášení a nebyly to veselé zprávy. Nepřítel na ně musel narazit velmi brzy po začátku cvičení a velitel Hanar, pokojná buď jeho duše, již druhou šanci nedostal. Bylo jen štěstí, že bombardér nemohl ze své strašlivé zbraně střilet rychleji.

"Přebírám velení," prohlásil stroze To's. "Pilote, rychlý skok na povel. Přeneste nás přímo mezi ně."

"Vy chcete bojovat?" divil se Seva'k.

"Vy chcete utíkat?" odpověděl mu právě takovým způsobem To's. Na dálku je nepřítel možná rozebere. Podprostorové senzory, neomezené pomalostí světla, umožní jeho zbraním, aby se nepatrným pohybem v řádu tisícín stupně vyrovnaly s jakýmkoliv úhybným manévrem, o který by se Meha Da 'ar mohla pokusit. Taková je kosmická válka, když se vede tradičně. Vítězí ten, kdo vydrží víc, protože uniknout palbě není kam, pouze útekem z bitvy. Ale vyhrát může i ten, kdo má více drзости.

To's nechal hodnoty nepřítele nastavit do senzorů malého dosahu a přikázal skok. Vynořili se tak blízko soka, že by mohli sledovat detaily jeho trupu prostým zrakem a dokonale ho zaskočili. Jeho nestvůrná zbraň stále ještě mířila do prostoru, kde byli před několika málo tiky a s doprovodem si dělat starosti nemuseli. Než se Kerkané vzpamatovali, čtyřicet zbraní bewagasarské lodi proměnilo jejich pýchu na prach a popel a pak se pustilo do zbytku. V několika ticích bylo po všem.

Během té chvíle prodělala situace na můstku významnou změnu. Dokud se bojovalo, nebyla tak patrná. Ale jakmile v mrazivé prázdnotě zahynul poslední osmínožec, vstali na můstku přítomní námořníci lodi Meha Da 'ar od svých stanovišť a poklekli před mladším poručíkem Tananzu z rodu To's. "Mám jen jednoho pána," oddeklamoval prastarou přísahu Seva'k a vzápětí se nesla ze všech koutů lodi.

To'se ten příval úcty překvapil a potěšil, ale nedal na sobě nic znát a navázal na slova přísahy tradičními dotazy v jazyce Pradávných. "Fah ginah dir." Viděl jsi jiného pána?

"Mám jen jednoho pána!"

"Fah riana dira dag!" Slyšel jsi vyprávět o jiném pánu?

"Mám jen jednoho pána!"

"Fah sahar hora erd!" Pochválíš jiného pána?

"Mám jen jednoho pána," ujistili ho námořníci naposledy, že pro ně skutečně neexistuje nikdo, na koho by pohlédli s úctou a ochotou a akt byl zpečetěn.

A pak mladý velitel To's řekl: "Z tohoto směru nepřítel dosud neútočil. Musíme zjistit, kde se jeho předsunutá základna nachází a bude - li to možné, zničit ji."

"Velení nám to nedovolí. Meha Da 'ar není určená k průzkumu a nemáme dostatek zásob," namítl Seva'k, ale pro To'se námitky neexistovaly. "Máme vše, co potřebuje loď a lidé se mohou uskromnit. Jaký je stav zásob?" oslovil důstojníka zodpovědného za vybavování lodí. Když se dozvěděl všechno potřebné, kývl a Seva'ka se zeptal, zda má ještě nějaké dotazy.

"Velení," zopakoval tvrdohlavě vrchní inženýr, jeden z mužů staré posádky.

"Ach ano, velení," přikývl To's a přikázal spojařům: "Vyšlete sondu se zprávou o naší úplné porážce."

"Sonda je poškozená, vznešený pane," oznámil uctivě spojař a To's řekl: "Veliteli úplně stačí. A že je vadná? Tím lépe. Vyšlete ji hned."

A tak, zatímco bitevní loď vyrazila na nájezd, který se jednou tak či onak určitě zapíše do legend, na dalekou pout' vesmírem se vydalo patetické volání: Všem je konec. Posádka Spasitele se omlouvá Pánu Gaovi i Paní Mirdii, že již nikdy nevyšle svou modlitbu k jejich sluchu.

Protože však ostřelování za bitvy poškodilo stabilizační obvody sondy, než našla maják Bewagasaru, vyslala své volání několikrát do pusta a prázdna.

Tam, kde přece nikdo nežije.

Jenže on žil a ne jen tak někdo...

Začalo to velmi pohádkově. Kdysi dávno se jeden zcela obyčejný mladík v pravý čas podíval na správné místo. Následkem toho se do několika let stal nejmočnějším mužem planety Země a časem i vesmíru, nadaný právem si tu a tam povykládat nad šálkem čaje se samotným Bohem. Tuto čest předal i svým dědicům a pod jejich správou se Země stala velmi pohodlným a bezpečným místem pro život.

Všichni rozumní lidé si říkali, jaké to bylo štěstí, že si Bůh tehdy vyvolil pro kontakt normálního muže a ne nějakého megalomanského pošuka. Těch zbývajících čtrnáct si v průběhu dějin tiše myslelo, že Petr Kalous až tak normální nebyl a že by se bez těch božských dýchánek žilo rozhodně lépe. Všichni ti škarohlídi se honosili stylovou korunou, genetickým odkazem prvního z císařů a spornou ctí, dostávat od Boha příkazy, o jejichž plnění se nediskutuje...

Ale konec konců, hlavně že je Země bezpečným a pohodlným místem pro život a hlavní město Praha je její výkladní skříní.

Na první pohled vypadá téměř stejně jako před sto lety. I jako před pěti sty lety. Vždy jen a pouze dynamické moderní velkoměsto. Na druhý se však dá zahlédnout jisté zmenšení zastavěné plochy. V historii prosperujících měst nevídaná věc. A na třetí podívání lze říct, že jediné co prodělalo změnu k lepšímu, je Císařský palác. Před nějakým časem byl na počest korunovace nového císaře oplášťován prakticky nezníčitelnou vrstvou čistého diamantu. Jeho obvyklý lesk tisíců oken se ještě zvýšil a navenek takhle paráda hlásá moc a slávu Říše, přesně tak, jak si kdysi dávno přál její zakladatel. Vždyť co se Říše může rovnat! Lidská rasa osídlila planety u stovek sluncí a miliardy jejich příslušníků si nikdy nezapomenou připomenout si významná výročí svých vládců, beze stopy ironie či vzdoru. Ale tohle je jen zdání.

Jen první pohled...

× × ×

Stanice 323 byla už delší čas téměř vypnutá. Původně její přístroje sloužily k zaměřování vhodných systémů, k nimž se později vydaly tajné konvoje konvertorů. Pár let neveřejné práce a po nich mohl náhodný průkopník nalézt novou planetu vhodnou ke změně na pozemský typ a osídlení. Jenže přestože státní objednávka i podpora přetrvávaly, lidem se od šestého století chtělo z pohodlné Země stále méně a tak byl program ukončen po vytvoření téměř tisícovky nechtěných planet. Zůstaly jen stanice řady 300, zanechané v hlubokém vesmíru jen tak, pro jistotu. Počítače mají času dost a spotřebu minimální, mohly na obnovení svého úkolu čekat klidně tisíc let.

Signál z neznáma, který zachytily její komunikační antény, ji nechal strojově chladnou. Provedla jeho hrubou analýzu a podle znaků uložených jako typické jej označila za komunikaci Strážců. Tím určila další osud vysílání. Kdyby to bylo volání trosečníka, dostala by ho nejbližší posádka záchranné služby. Pokud by se bavili pašeráci, dozvěděla by se o něm smečka skenerů, malých automatických lodí a po nich by přišli vojáci, již najisto. Ale vysílání těch druhých Lidí šlo přímo k císaři, do jeho vlastního komunikátoru.

Petr I. by ho nepřehlédl. Poradil by se s Bohem a Neriav Gahor by vyrazila pátrat a zachraňovat. Petr II. by vyslal celou flotilu a Země i s koloniemi by se dozvěděly, že Homo Terranis není ve vesmíru osamocen, že trosky v systému Talonu nejsou poslední stopou jiné rasy. Petr III. však měl jiný zdroj neuvěřitelných zpráv a vysílání z daleka uniklo jeho pozornosti.

Tak se ke zprávě dostal Bůh jako první.

Kdyby byl člověkem, asi by nějakou tu vteřinu strávil omráčeným zíráním na displej, novým a novým pročitáním zprávy a úvahami, zda se nejedná o špatný žert. Ale on pochybovat nemusel. Zpráva obsahovala údaje, které nemohl znát pozemšťan, i kdyby strávil sto let studiem artefaktů v Muzeu vesmíru. Roku 4903, za páté éry Bewagu, 1612 starých let po neuvěřitelném úniku z odsouzeného světa, se všechny naděje zhroutily. Z národa Strážců, uboze přežívajícího na lodi Spasitel, nezbylo více než ševelení duší na vlnách hvězdného větru. Snad se s tou tichou modlitbou smrti Bohové spokojí a nebudou selhání považovat za hřích.

Poslední Strážce, již potřetí přesvědčený, že je skutečně poslední, se usedavě nerozplakal. Nebylo by to možné fyzicky, i kdyby měl tělo. Jeho lid pocházel z pouští a plýtvat vzácnou vodu slzami nepokládal Stvořitel za moudré. Proto Strážci neměli slzné žlázy v pozemském smyslu toho slova. Zejména však, on byl již přes 1616 bewažských let Kas, bytost rovná bohům. A bohové pro oběti nepláčou. Bohové se mstí.

Nechal na nějaký čas Země Zemí, záchvěvem myšlenky si stvořil nejrychlejší loď, jakou dokázal a vrhl se tam, odkud volání přišlo. Objevil zničený komunikační modul, hledal více a o kus dál našel trosky. Před časem mohly být obrovskou kosmickou lodí. Už na nic nečekal. Zaměřil se na psychické projevy života a našel tři světy, obydlené hmyzí rasou. Sama se odsoudila. Oslavami vítězství nad planetou i flotilou Strážců se přiznala ke svému zločinu.

Běsnící bůh tedy vyčistil planety způsobem, jenž by vzbudil hrůzu i u těch, kteří kdysi vynalezli slovo zcoventrovat...

Pak se vrátil k Zemi a jeho duše byla plná smutku a nenávisti.

× × ×

Lidé přicházející za císařem na vlastní žádost čekali na výzvu ke vstupu v útulné místnosti vybavené čalouněným nábytkem. Ale dnešní návštěvník se přesto tvářil, jakoby seděl na trnovém loži fakíra. Když se otevřely dveře a císařova tajemnice jej pozvala dále, trhl sebou a vypadal chvíli jako student před zkouškou, jenž si ještě cestou odříkává text otázky.

Císař Petr III. si toho sice všiml, ale nijak to nerozváděl. Zeptal se: "Přicházíš bratře Philipsi z důvodu, který si myslím?"

"Ano sire. Přicházím předložit vám svou rezignaci na úřad," řekl muž a upřesnil: "Na oba úřady."

"Aha," přikývl Petr III. a vzal do ruky složku na dokumenty z černé kůže zdobené jedinou říšskou hvězdou. "Tedy záležitost v Melbourne," řekl, aniž by se do nich podíval.

"Ano sire," přitakal Philips.

"A není to poněkud přehnaná reakce? Za to město přeci osobně neodpovídáš, patří rodu Davidowských a mezi nimi a tvým úřadem je, pokud se nepletu, hrabě Kimbert."

"To je pravda, sire. Ale kdybych se své práci věnoval pečlivěji, všiml bych si, že baron Davidow vzal občanům Naděje ve svém městě úplně všechna práva. Nebylo divu, že..."

"Jedno právo jim zůstalo a to nejdůležitější zejména," přerušil ho císař. "Stále platí, že pokud občan čtvrti Naděje požádá o jednosměrnou letenku do kolonií, dostane ji. Mohli odejít. Místo toho zvolili formu vydírání a ultimativních požadavků. Pan Davidow jednal zcela logicky, když se jim pokusil přistříhnout křídla. Přes onen dočasný neúspěch má nadále mou plnou důvěru. Předáš mu můj vzkaz, že může nasadit všechny prostředky. A pokud přesto stále cítíš potřebu potrestat sebe, můžeš navrhnout neekonomičtější metodu vyklizení Nadějí. Všech Nadějí. Udělal bych to sám, ale jsem poslední dobou poněkud zaneprázdněný. Tady máš koncept," dokončil a vytáhl ze složky papír s několika ručně psanými poznámkami.

Philips je přelétl očima a přikývl. "Bude to hotové do začátku říšského sněmu."

× × ×

Říšský sněm roku 637 nesliboval žádnou senzaci a tak ho nebrala vážně ani státní televize, poslušná hlasatelka císařských rozhodnutí. Reportéři natočili úvodní ceremoniál a vytratili se. Pak však před skrytě zívající šlechtu předstoupil císař a velmi rychle je probudil. "Dámy a pánové, sestry a bratři. Máme problém. Je starý, více než sto let tíží jako balvan celou Říši. Přesto jej až doposud každá generace odsunula do pozadí, aby se po pár letech objevil opět. Ještě naléhavější, ještě tíživější. Dnes se tento problém nazývá Osm Miliard. Právě tolik lidí obývá čtvrti Naděje. Téměř každý třetí pozemšťan dnes tráví své dny tupým koukáním do zdi a vymýšlením, co by dělal, kdyby krom jídla a střechy nad hlavou dostal od státu ještě i peníze v hotovosti. Nastal čas, rozetnout uzel problémů jedním rázem. Nastal čas, dát lidem z Nadějí smysl života. I jejich vysněné peníze..."

Zbytek projevu již tak pompézní nebyl. Suše a bez okras se před stovkami provinčních správců objevila vize, za kterou by se nemusel stydět ani dávno zapomenutý diktátor Pol Pot. Z těch osmi miliard lidí, z vlastní vůle odkázaných na dobročinnost státu, se stanou dělníci. Rozdělení do malých skupin budou pracovat pro užitek majitelů pohraničních světů. Zprvu téměř jako otroci, aby se jim falešné pohodlí Nadějí rychle vykouřilo z hlavy. Pak jako nádeníci a nakonec, dá - li osud, jako svobodní lidé, skuteční občané Říše.

Proti císařským rozhodnutím se neprotestovalo nikdy. Ale dnes byla bouře nadšení v ochozech skutečná. Po dvou stoletích stagnace se Říše opět vydává na pochod!

× × ×

Nadšením bouřící sněmovnu převzal premiér kníže Philips a císař se vytratil. Spíše než důstojnému monarchovi, který právě rozhodl o osudu miliard lidských bytostí, se v té chvíli podobal malému chlapci plnému očekávání. Jako nezastavitelný blesk se mihl palácem a zmizel v nenápadném koutě. Rozhlédl se, zda je skutečně sám a v příštím okamžiku zmizel. Nebylo to tak dlouho, sotva několik týdnů, co si k narozeninám dopřál vlastní teleport. Přístroj byl nezávislý na monitorovacím systému paláce či flotily a nahradil jím nepříteliš estetický výtah do podzemí, jímž se na

jedno specifické místo dostávali jeho předkové.

To místo byla knihovna. Zvláštní knihovna. Založil ji Petr I., jako snad vůbec všechno a v jejích zdech shromáždil vše, co kdy spojilo výrazy lidé, vesmír a loď. Pak si sem chodil číst a v nekonečných disputacích řešil s Bohem otázku, co je technicky možné, co ne a co je únosné společensky.

Říše vyrostla na snech autorů dvacátého století.

Ale žila a přestože to v posledních letech poněkud drhlo, koncept byl správný. Rozhodně správnější než romantické hlouposti, které do druhé části knihovny vpašovala princezna Kateřina, předkova sestra. Sekce právem příliš nadšení nevzbuzovala. Třeba takový Jean Beauvert, první z levobočků na trůně a zakladatel tradice, se zadní část knihovny pokusil zrušit. Bůh mu to však nedovolil a tak ji alespoň označil jedovatě žlutou barvou a na police nechal napsat výrazným písmem: HLOUPOSTI. Asi to fungovalo, protože zatímco koberec modré knihovny nohy předků úplně prošlapaly, zde byl víceméně netknutý.

Císař Petr III., před dvěma lety ještě náramně spokojený admirál Piet van Rijk, však zamířil právě sem. Před několika měsíci ho sem zavedla náhoda, ale od té chvíle se náhodou rozhodně ovlivňovat nenechal. Chodil sem zcela cílevědomě.

Kniha, kterou si nyní vytáhl, byla prvním dílem celé nové série. Příběh se měl točit okolo nějakého proroctví. Musí být naplněno, ať již tak, anebo tak a jak tomu již bývá, zde byl pojat z pohledu těch dobrých. Císař spokojeně přikývl a odnesl si celou sadu knih do čtenářského salonku. Tam se pohodlně rozvalil v anatomické sedačce a začal číst. Začátek však nebyl valný, popis idylického života na zapadlé farmě ho příliš nezajímal. A tu chvíli částečného nezájmu si vybral Pán, aby k němu promluvil.

Něco takového již dlouho neudělal. Dával císaři svou moc k osobním zázrakům a tu a tam předvedl lidem nějaký i sám, aby se na něj nezapomínalo, ale osobnímu kontaktu se vyhýbal od roku 538. Nyní si prohlédl vzpomínky svého vyslance na Zemi a podivil se: "Přečetl jsi toho dost. Co je to? Takové zvláštní světy. Co vás na tom tak přitahuje? Vždyť se v celých vašich dějinách nic z toho nikdy nestalo."

"Nevím," odpověděl po pravdě Petr. "Snad právě ta nemožnost. Lidé vždy touží po nedosažitelném."

"I ty," popíchl jej lehce Ten, jenž vládne všemu.

"Já?" podivil se naoko císař tomu přesnému úderu, ale protože na druhé straně trvalo výmluvné mlčení, dodal: "Kdybych mohl vládnout jedinému kouzelnému království, obětoval bych tomu Zemi i vesmír."

"Tohle přání ti ovšem splní každý holosál," podotkl Všemocný.

"Ale dny nemají tolik hodin, kolik bych pak potřeboval. Dovolil bys mi snad rezignovat?"

"A proč myslíš, že ne?"

"Straší mne příklad předka, Petra Zakladatele."

"Ach ten..." Bůh se málokdy zjevoval v konkrétním tvaru a lidskou podobu na sebe bral skutečně zřídka, ale kdyby to udělal v téhle chvíli, jistě by se posměšně šklebil. "Ubohý blázen. Nechápal prostě, že zakladatel dynastie nemůže odejít jen tak."

"Tedy já..."

"Samozřejmě. Není nic jednoduššího, než chytit na Svaté Zemi nějakou jejich rezidentní chorobu, tak vzácnou, že kód jejího původce není zahrnut v našich teleportačních filtrech, ani hotových léčích. Její záchvaty ti zabráni věnovat se svým povinnostem a penzionovaný císař si může dělat, co se mu zlíbí. Zvlášť, když si před tím připraví podmínky."

"Tedy mohu!" jásal člověk, dospělý muž, jenž zjistil, že ho výchova v rodině vojáků ošidila o celý svět fantazie a nyní se ho nemohl nabažít.

"Ano, můžeš. Pokud ti příprava nebude bránit ve vládních povinnostech. Posledního půl roku jsi nepracoval ani tři hodiny denně. Jestli to bude pokračovat, dočkáš se rezignace mnohem dřív. Rozumíš mi..." dodal po přísném začátku proslovu Pán téměř mile.

"Ano pane!" vyhrkl císař a vytratil se. Zapomenutá kniha zůstala ležet v křesle.

× × ×

Na své nové budoucnosti začal císař pracovat s obrovským nasazením, dával si však už pozor, aby to bylo až po řádně strávené pracovní době. Původně chtěl s ohledem na osobní příjmy jen malý projekt o rozměrech jednoho podzemního města. A jen s povzdechem snil o Pánově provokující výzvě, proč ne celý svět?

Ale potom díky obnovenému zájmu o věci vážné objevil jedno zapomenuté hlášení. Když zprávu obecné rozvědky prostudoval, zmohl se jenom na jediné slovo: "Zvířata..." Jenže pak mu zazářily oči a opět si přečetl seznam osob, kterých se týkalo. "To je ovšem zajímavá možnost," řekl si pro sebe a založil papír stranou. Inkvizice dostala pár vhodných rozkazů a když bylo hotovo, pozval si Petr III. zcela oficiálně jednoho muže.

× × ×

Když o nic nešlo, císař Petr III. s oblibou tvrdil, že je jen prvním z lidí. Také mu nic lidského nebylo cizí. Rozhodně si neupíral požitky. Jeho ložnice, to byla přímo svatyně užitek a luxusu. Žádný nábytek ve zbytku vesmíru nemohl být pohodlnější a elegantnější současně. Bufetový stůl měli rovným dílem na starosti kuchař s architektem a baterie lahví vína byla korunována svatozemským Lockerem. A protože nejen jídlem a pitím žijí lidé, muž zejména, leckteré křeslo či pohovku zdobily živoucí víly, nejkrásnější dívky z těch, které v minulých dvaceti letech spatřily světlo říšských světů.

Do vši té nádhery nezapadaly dvě věci. Levný komerční videoprojektor a neforemná transportní bedna, odložená v koutě. Císařův host, baron John Thor Peter Ford de Manchester Landis, na ni co chvíli vrhl zvědavý pohled. Příležitostí měl dost. Vládce ho pozval na promítání jakéhosi pradávného filmu o legendární minulosti a přestože první z prvních nespustil z promítací plochy oči, barona to zoufale nudilo.

Konečně blikavé světlo živých obrázků pohaslo a vystřídal ho měkký svit skutečných svíček. "Nuže, jak se vám to líbilo," zeptal se císař, jakoby si Fordova nezájmu vůbec nevšiml.

"Pouhá pohádka sire," zavrtěl baron hlavou. "Infantilní děj, nepravděpodobné situace a rekvizity... Už jen ta proměna člověka na zvíře... Já samozřejmě nepochybuji o tom, že Bůh to dokáže," dodal opatrně, "ale nikdo jiný. Rozhodně ne několika nesmyslnými slovy."

"Ale byla to stejně vzrušující doba, nemyslíte? Ta romantika... Krásné šaty, čest stejně důležitá jako odvaha..." císařův hlas přímo vábil.

"A také špína za každým rohem, chudoba a nemoci," odpověděl kysele Ford a dodal: "Nechtěl bych v těch časech žít."

Císař se pousmál. "To vám rád věřím. Teleportem se z paláce do úřadu dostanete rychleji a vířivou vanu dřevěná kád' nenahradí. Jste změkčilý, barone. Těžkosti jsou podle vás jen pro jiné. A je vás takových víc. Bohatí, vlivní, zhýčkaní. Zdánlivě nedotknutelní... Není to nuda?"

Nepatrný důraz na jednom slově způsobil, že Ford pobledl. "Ne sire," řekl však. "Mám mnoho zájmů a kdyby nic jiného, pak vedení svých laboratoří věnuji více času než leckterý průmyslník na plný úvazek."

"To mne těší. Skutečně. Věřil byste tomu, že někteří jedinci z naší společenské třídy zabíjejí... čas jinak?"

Krátký kvik mohl po zmínce o zabíjení vydat miniaturní králík v náručí jedné krasavice, ale stejně tak dobře i Ford sám. Císař dělal, že si ničeho nevšiml a téměř lhostejně pokračoval. "Jsem rád, že se vám práce v laboratoři tak líbí. Alespoň mi dohlédnete na jednu zakázku."

"Jaká bude libo, sire."

"Potřeboval bych," řekl zvolna císař a lenivým pohybem si stáhl na kolena společníci nalévající víno, "abyste mi navrhl a postavil zařízení," něco děvčeti pošeptal a to se s mírně zmateným výrazem zvedlo, "realizující magické jevy..."

Než Ford stačil něco říct, dodal; "v planetárních rozměrech."

Baron vycítil kšeft a začal smlouvat: "Bude to náročné, sire. Předpokládám, že by šla použít některá zařízení z holosálů série 602, ale synchronizace tolika snímacích a výkonných jednotek... Jejich počet bude muset jít do desítek tisíců... Myslím, že čtyři sta šedesát miliard kreditů za první fázi je..."

"Myslím, že jsem v posledních letech poněkud přetáhl osobní rozpočet," přerušil ho císař s krátkým úsměvem, který mohl být stydlivý, kdyby nad ním nezazářily oči dravce, "takže mi to celé postavíte za dobré slovo."

Ford se neudržel a vykřikl: "To je nemožné!"

"Nemožné?!?" nezadal si císař v síle odpovědi. Naznačil rukou a všechny dívky se vytrhly. Pak o něco tišeji dodal: "Nemožné jsou jiné věci. Například zákon si myslí, že je nemožné kupovat si skutečné lidské děti a používat je jako jehelníček." Dálkově řízená bedna se zdvihla, dolevitovala do středu komnaty a rozevřela se. Pokoj zaplavila směs pachů. Jejich zdrojem bylo cosi, co ještě nedávno mohlo být asi desetiletým děvčátkem. Odpuzující podívaná zapůsobila na každého z nich jinak. Císař zachoval mrazivý klid, zato Ford se po prvním nahlédnutí zhroutil. Zapadl do hlubokého křesla a jen se třásl.

"Člověk musí obdivovat vaše znalosti anatomie a fyziologie," řekl po chvíli tiše stoupajícího napětí vládce. Sepjal dlaně, propletl si prsty a podíval se přes ně na masu na dně krabice. "Věřil byste, že agónie té chuděrky skončila teprve před pěti minutami?"

"Sire!" V samotném tom formálním oslovení bylo přiznání, v hrůze stojící v jeho pozadí.

Císař se výkřikem nenechal vyrušit, plynule pokračoval: "Toto je samozřejmě pouhá kopie. Originál je živý a zdravý zpět u rodičů a již téměř hodinu si nepamatuje nic o cele 13b. Zato vy byste mohl vyprávět. Kolik takových bylo? Padesát? Sto? S jídlem roste chuť, že?" Zašklebil se a vymrštil se z křesla s výkřikem: "Hlupáci! To si nikdo z vás neuvědomil, co je to statistika? Vy mocní a nedotknutelní! Z dvaceti ročně na tisíc, to je sakra dost, když jde o zmizelé děti..."

Císař Petr III. domluvil, rozkročil se nad baronem a čekal. Dlouho. Komnata se ponořila do dusného ticha. Pak Ford zdvihl tvář a jeho ústa vydala zvuk, hlas hrůzou zbavený všech barev. "Rozumím sire. Pouze vás zapřísahám, netrestejte mou rodinu. Nevěděli o tom..."

Císařova tvář prošla rychlou proměnou, teď byla plná ublíženého údivu. "Ale barone, kam ten spěch? Já vás přeci nechci popravít. Kdo by mi pak postavil planetu zázraků?"

Baron ztěžka polkl a řekl: "Lituji sire. Na tak velký projekt nemám prostředky. I kdybych své poddané sedřel z kůže... Samozřejmě, to ne. Při legální úrovni daní nedám dohromady ani setinu nákladů."

"Sám jistě ne. Ale vy nejste sám. Svolejte lóži bratrstva, nebo jak tomu spolku říkáte a ať platí. Koupí si život. Pokud by se snad cukali, tak tady máte seznam. Myslím, že když jim ocitujete pár jmen, spolu s osobními preferencemi jejich vlastníků... Cože, podplukovník Darwin má rád... To je ale s odpuštěním prase... To nic. Nezapomeňte jim připomenout, že útek nic neřeší. Najdu si je kdekoliv." Nakonec se naklonil k voskově bledému baronovi a sykl: "Pro mne za mne, bavte se jak chcete. Ale kupujte si klony. Jestli se ještě jednou dozvím o zločinu bratrstva na svobodné bytosti, pak při samotném praotci přísahám, že těm ubožátkům ještě budete závidět. A teď zmizte, objednávku máte doma na stole."

Vznešený pan John Thor Peter Ford de Manchester Landis vyběhl z komnaty, jakoby mu hořelo za patami. Ale jen tak neunikl. Za dveřmi ho přivítala podivná sprcha. Byl toho plný kbelík a rozhodně nebylo o co stát. I nadpozemská krása má vedlejší produkty. Vzápětí se ho zmocnil teleport a se vším tím nadělením ho přenesl do Manchesteru.

Do sídla rodiny Fordů.

Do sklepů.

Do cely 13b.

"Tady máš tu svou špínu za každým rohem," řekl tiše císař a mávl rukou. Lidé potřebují k magii zvláštní stroj. Bohočlověku stačí trocha soustředění. Ubohé pozůstatky dítěte se rozplynuly beze stop. Nikdo se nebude ptát, proč byla jedna bytost na světě dvakrát. I tvůrci zákonů je musejí alespoň naoko dodržovat.

× × ×

Planeta Z125 byla jedna z těch objevených. Přesto zůstávala pustá, zajištěná jenom na nejnižší míru. Vzduch, voda, vše naprosto sterilní. Ani bakterie, natož lišejník. A právě na tomto světě začala vyrůstat císařova soukromá herna. Patnáct let se nad ní provoz nezastavil. Lodě soukromé firmy Empetrans ukládaly do jejího nitra spousty tajemných zařízení, zatímco posledních pár desítek let nezaměstnané terraformační speciály měnily její povrch k nepoznání. Pustá a prázdná Z125 se změnila ve skutečnou planetu pozemského typu, s oceány, horami, lesy a pláňmi plnými života.

Když bylo hotovo, předvedl císař své dítě několika nejbližším spolupracovníkům, u nichž očekával mlčenlivost. Velkovévoda Banengham, velitel Inkvizice, kníže Philips, přes dávné zaváhání stále ještě předseda vlády a několik dalších.

Vyložil je transportérem uprostřed romantické loučky, přistál kousek od nich a pak vyběhl ze dveří lodi v oděvu téměř šaškovském. Černý klobouk zdobilo několik načechraných per, kabátec měl široké nabírané rukávy a jeho důstojná hněd' se blýskala zlatým vyšíváním. Stahoval ho široký opasek, z něhož visel dlouhý meč a pletl se vládci pod nohy navlečené do černých punčoch. Ani boty, nahoře důkladně ohrnuté a dole protažené do přehnané špičky nevypadaly lépe. Sloužilo mu jen ke cti, že si tu hrůzu dobře uvědomoval.

"Nádherné, ale nepraktické," řekl sebekriticky, ale pak dodal: "Jenže k tomuto světu se nic jiného nehodí. Pánové!" zvolal, aby napjal jejich pozornost ještě o kousek a pak ze sebe vychrlil řadu podivných slabik. V příštím okamžiku byli navlečení v nejrůznějších šatech odpovídajícího slohu. Pak císař pokračoval: "Vítejte na planetě Fantasia, úžasném světě darovaném mi některými z nejméně spolehlivých poddaných. Na světě, kde adrenalinové sporty dostávají nové jméno. Zde a nikde jinde se lidé se srdcem dobrodruhů budou moci setkávat a utkávat, aniž by je omezoval prostor, čas či svědomí." Zasmál se a z jeho ruky vyrazil oblouk zářivého světla, které zapálilo vrcholek osamělého stromu.

Předvedl hostům ještě pár triků a především je ujistil o dvou věcech: Že budování kouzelného světa nezatížilo ani v nejmenším státní pokladnu a případná úmrtí se budou týkat jen řádně odsouzených zločinců. Ostatní se s patřičným zážitkem ocitnou zpátky na letišti, tak jak je to běžné u komerčních sálů. Ale protože Fantasia nabízí extra podmínky, nebude jen tak pro někoho, hru na magický svět bez hranic budou moci hrát jen ti nejšťastnější. Ovšem dnes může magickou zemi okusit každý...

Proč ne. Nejvyšší šlechtici říše se pustili do hry jako parta kluků. Strávili na Z125 - Fantasia úžasný večer a odlétali až příští den ráno. "Áh..." protáhl slastně vévoda Banengham, když s nimi císařova jachta zmizela v červí díře, na jejímž konci čekal kolos Octavianus. "To bylo skvělé. První přenosy budu sledovat jako ostříž. Doufám, že nebudou hrát nějakí amatéři."

"Ten svět rychle udělá profesionála z každého," odpověděl přes rameno císař.

"Kdy to bude?"

"Brzy. Plánuji to spustit na slavnosti desetiletí."

Nadšení ochladlo. "To jsou ještě dva roky," řekl zklamaně Philips.

"Proč tak smutně, příteli? Jste jako malý. Chcete lízátko?" zažertoval císař. "Anebo, něco jiného. Nechám vás odpálit největší ohňostroj, jaký Země pamatuje. Takový tu nebyl od vyhynutí dinosaurů. Co vy na to?"

"Oh, děkuji sire. Bude mi ctí," uklonil se Philips.

× × ×

Něco ti tam chybí, ukázal se krátce po předvedení planety zázraků zase jednou Pán a nepřicházel s prázdnou. V pořádném kouzelném světě by měly být odporné bestie nepochopitelného původu. Co bys řekl na draky? Nebo aspoň něco menšího... Máš spoustu času, když do toho chceš praštit až na svátek Výročí. Ukázal svému zástupci několik hotových vzorků a nechal ho, ať si s nimi udělá, co jen bude chtít.

Císař Petr, třetí toho jména, nezaváhal...

× × ×

Na první pohled to nebylo vidět, ale firma SoL, Seeds of Life (tm), byla v hluboké krizi. Chybné rozhodnutí jednoho z někdejších vedoucích, spojené s přílišnou sebejistotou psychoinženýrské sekce zatížily hospodaření firmy na dlouhá léta dopředu. Pokus o dohnání technologického náskoku konkurenčního Humanicsu se krutě vymstil. Zkusili napodobit konkurenční řadu AnX B. a uspěli. Vytvořili děvčata řady Karen a ta byla skutečně dokonalá.

Příliš dokonalá, než aby je císařská Komise pro etiku dovolila prodat. Ve skladech zůstalo dvě sta kontejnerů s hotovými klony první série a každý kontejner udržující svou obyvatelku ve stabilizovaném stavu zatěžoval roční hospodaření firmy mnoha sty tisíci kreditů. Celková ztráta držela hospodaření společnosti pěkně u země a nebyla naděje, že se to snad někdy změní. Tak tomu bylo již několik desítek let. Dokud jednoho dne nepřišel do kanceláře doktora Sheepwooda ten divný zákazník.

Představil se jako kníže XYZ. Ne snad, že by neřekl jméno. Jenže to se Sheepwoodovi okamžitě vykouřilo z hlavy a protože se nechtěl ztrapnit, říkal nadále hostu důsledně pouze pane. Návštěvník prohlásil, že mu patří nově upravená planeta kdesi v pohraničí, na které chce vytvořit lovecký ráj pro náročné. A jelikož jsou klasická zvířata již okoukaná, nechal si genovou manipulací vytvořit nové tvory. Problém je v tom, že nemá dostatečné kapacity na to, aby jich nechal včas vyrůst do lovného věku dostatečné množství. Proto, pokud by snad Sheepwood nic nenamítal, byl by rád,

kdyby se na množení podílely laboratoře SoL. S jedinou podmínkou - maximální utajení. O projektu se nesmí dozvědět ani konkurence, ani státní zpráva.

"Proč ne ani stát? Vždy jsme uváděli, co budeme vyrábět," divil se Sheepwood.

Cizinec se usmál: Prý je ve státních orgánech příliš mnoho šlechticů, kteří by takovýto skvělý nápad rádi přijali za vlastní. Zaplatí prý hotově a protože má dobré konexe u dvora, jeho vděk se neomezí jen na to. Dokonce vymůže zrušení zákazu prodeje těch hrozných děvčat Karen X.

"Kdy?" nedokázal Sheepwood potlačit radost.

"Brzy pane, brzy," potěšil ho návštěvník. "V dobře informovaných kruzích se proslýchá, že restrikce jsou nastavené příliš tvrdě. Proč by se pozemšťané měli zatěžovat morálkou nějakých barbarů, kteří odmítají přijmout za svého i očividně přítomného Boha?" Pak nabídl částku.

Obnos vyrazil Sheepwoodovi dech - tohle zaplatí každoroční ztrátu a přinese hrubý zisk dalších deseti milionů. Začal cizince ujišťovat o tom, že udělají maximum pro jeho spokojenost a ještě víc, ale cizinec ho zarazil: Stačí mu úplně, když včas dodají žádané zboží a ZACHOVÁJÍ ÚPLNĚ UTAJENÍ. Bylo v tom víc než jen důrazný hlas, že se Sheepwoodovi po zádech přelila vlna zimy a horka. Cizinec se na něj díval tak, že být to o tisíc let dříve, zírала by z jeho očí dobře vybavená mučirna tehdejší inkvizice. Sheepwood studoval historii a něco o tom tedy věděl. Bylo svým způsobem zábavné, dodat zákazníkovi Kleopatru, chovající se jako Kleopatra. Se vši pýchou královny a děsem z nepochopitelného okolí budoucnosti současně. Ale dnes by raději o hluboké minulosti nevěděl nic. "Jistě pane," řekl chvatně a přešel raději k sepsování smlouvy. Jméno... Ehm... Není podstatné.

Druh zakázky: namnožení dodaných vzorků.

Dodávka vzorků? Ihned.

Způsob platby: průběžně, první splátka hotově.

Podpisy? Proč ne. Klikyhák, který cizinec na papíře zanechal, mohl znamenat prakticky cokoliv. Pak odešel. Vzápětí zavolal přijímací biotechnik, že se mu ve skladě objevila transportní krabice s mraženým biologickým materiálem. Neví pan vedoucí, o co jde?

To se stalo loni a zpočátku vše vypadalo úžasně. Zaslepení nabídkou peněz, které jim po dlouhém čase pomohou zvýšit platy, vrhli se všichni zaměstnanci s nadšením do nového projektu. Pochybnosti se vynořily teprve po čase. Protože v krabici byla jen několikadenní embrya, rozhodli se v souladu s doporučením od dodavatele, že první tvorové budou vypěstováni v hostitelském organismu. Poté se provede proskenování a namnožení běžnou průmyslovou metodou. Výsledná mláďata měla být poměrně velká, proto byly jako hostitelky zvoleny krávy. Implantace se povedla a zárodky dobře prospívaly. Na skenech se objevovali tvorové neobvyklých tvarů, dávající záminku k nekonečným diskusím, co to vlastně bude. Očekávali téměř cokoliv. Kromě toho, co doopravdy vzniklo.

Blížil se termín, kdy měla slehnout první nositelka. V očekávání termínu ji přemístili do speciálního boxu a nechali hlídat. Podle hormonálních analýz zbýval do porodu ještě celý den a tak Sheepwood klidně odejel domů. Ještě se však ani nepřivítal s rodinou a už ho vyrušil signál komu. Volal Blauwitz, biolog. A tvářil se zatraceně divně. "Šéfe, mohl byste přijet? Už je to na světě..." Víc z něj Sheepwood nevypáčil ani slovo. Konec konců, nebylo se čemu divit, to musel uznat sám, když po příjezdu nahlédl do boxu. Kráva ležela na boku, z rozpáraného břicha jí vyhřezly vnitřnosti, kterými se beze spěchu živilo mláďe. Sheepwoodovi se udělalo zle. Na pohled na vnitřnosti byl zvyklý. Klony se vyvíjely zrovna tak. Napřed kostra, pak vnitřnosti, nakonec svaly a kůže a nechat nováčka hledat chybu v orgánech stornovaných zmetků býval oblíbený vtípek starších pracovníků laboratoří. Ale tohle bylo moc. Ta kráva stále ještě žila. "Jak se to narodilo?" zeptal se příškrčeným hlasem, "nevidím stopy porodu... Proboha, zastřelte někdo konečně to ubohé zvíře!" zařval hystericky po krátkém odmlčení.

"Prodrásalo se to zevnitř," říkal Blauwitz, zatímco další technik zmizel pro pušku. Vrátil se a třesk energetického výboje jakoby předznamenával celou budoucnost. Těch bestií nejrůznějšího druhu se narodila celá řádka. Tupí tvorové, neschopní spolužití s čímkoliv, bez rozmyslu útočící na cokoliv, byli děsiví. Pak jednoho dne pohár trpělivosti přetekl. Jeden přerostlý brouk zaútočil na chovatele. Pokousal ho a dotýčný během několika minut zemřel. Byl to sice jen klon vlastní výroby, ale přesto. Co když příště bude mít smůlu člověk?

"To už přestává všechno. Za tohle mi ty peníze nestojí!" prohlásil Sheepwood a zavolal policii. Odpověď byla okamžitá, ale nečekaná. Policisté ani žádný jiný státní úřad nezasáhli, místo toho zanedlouho zavolala Sheepwoodova žena: "Clive, ty jsi odváděl Tonyho ze školy?"

Zděsil se. "Ne. Kde je?" Přesně v tom okamžiku zabzučel druhý kom. Mátožně, s neblahou předtuchou potvrdil příjem:

"Tohle jsme si neujednali, pane Sheepwoode," zaznělo výhružně. "Říkal jsem vám, žádné hlouposti. Ještě jeden takový pokus a budete si moci kluka vypěstovat z kolika vzorků jen budete chtít!" Hrozba dozněla a zůstalo jen ticho přerušeno spojení. Sheepwood zůstal tiše sedět. Nebylo o čem mluvit, hlasitý hovor se přenesl i do druhého přístroje a Martha to slyšela také. Jen vzlykla, pak se i tato linka odmlčela.

Přešlo odpoledne i večer a Sheepwood stále ještě seděl ve své kanceláři. Kolem desáté se otevřely dveře a vstoupil ekonomický ředitel společnosti Martin Lee. Posadil se proti Sheepwoodovi a pravil bez úvodu: "Tak co? Stačí jedno mé slovo a peníze se vrátí k zákazníkovi." Neříkalo se mu to lehce. Už si pomalu zvykl na stoupající čáru v grafu hospodaření a návrat k sestupné lince ztrát ho děsil, ale i on měl určité hranice snesitelnosti projektů.

Sheepwood dlouho neodpovídal. Když začal mluvit, hovořil o něčem úplně jiném. "Kdesi na hranicích Říše je autonomní svět, kde podle pověstí lidé nevěří v Cestu souladu, ale v historická náboženství. Trochu jsem se o ně zajímal. Slibují posmrtný život, buď v ráji, nebo v pekle. Peklo je osídleno tvory bez lásky a soucitu, kteří navždy trestají hříšníky. Mám obavu, že my, právě tady a dnes, vychováváme tyto ďábly. A děším se toho, kde bude ležet peklo, které oni osídlí... Ale projekt bude pokračovat. Slyšíte? MUSÍ pokračovat!!!" Pak se zhroutil.

× × ×

Když se o tom císař doslechl, jen pokrčil rameny. Sheepwood si nic jiného nezasloužil. Již dříve dostal férovou nabídku, že Říše otrokyně převezme do svých služeb. Dožily by, sice bez budoucnosti, ale slušně a bez nezaslouženého utrpení. Ale ten chlap se vzepřel. Než by je dal zadarmo, to je raději nechá terminovat. "Vaše chyba," řekl tedy císař a prodloužil zákaz jakékoliv neúdržbové manipulace s klony.

Ale proč se zdržovat starostmi o toho lakomce, neschopného vzepřít se zbytku dozorčí rady a se ctí na všech stranách ukončit nepodařený projekt... Hlavní je, že svůj současný úkol plní dobře. A nejen on. I všichni ostatní, kteří se podílejí na budování kouzelného světa. Jak se výročí korunovace blížilo, cítil císař sílící netrpělivost. Ještě půl roku. Ještě pár měsíců. Ještě se párkrát probudí a...

Dlouho jsme se neviděli, příteli... vklouzl mu do snu Pán a pokračoval: Pojď, uděláme si výlet. Vytáhl Petrovu bezmocnou duši a napříč časem a prostorem ji dovlekl k opuštěnému kosmickému vaku. Byla to jen hromada kovu, napůl roztavená žárem explozí, dokonale zbavená všech známek, že snad kdy hostila posádku živých tvorů.

"To není naše loď," poznamenal Petr.

To není. Jmenovala se Meha Da? Ar, v jazyce Mořských lidí to značilo Spasitel.

"Patřila tedy Bewagu? Ale to není možné, Pane. Kromě tebe a lorda L?Sigh nikdo z tvého světa neodletěl."

Ale odletěl, oponoval Pán a kdyby si vytvořil zuby, drtil by v nich kámen. Nevím jak, ale dokázali to. Tisíc šest set strážnických let soupeřili s vesmírem. Tam kde já vytvářel pro lidi živé planety, oni je museli pracně hledat. Konečně našli jednu a založili na ní svůj nový domov. Jenže pak přiletěla tlupa osminohých kreatur a zničila svět i lodi. Meha Da? Ar odolávala nejdéle, až i ona našla svůj osud. Před necelými dvaceti lety!

"To je mi líto, Pane. Ale..."

Ty lituješ? Ty nechápavá opice! Řekneš slova útěchy a za ně připojíš spojku, která obrací smysl. Můj lid se proměnil na záblesk záření a nemá nikoho, kdo by na něj vzpomínal.

"Pozemšťané..."

Že o nich mluvíš. Je to vaše vina. Tvoje, jejich! Podívej se tam... Stovky hotových světů čekají jenom na to, až na ně vstoupí noha člověka a promění je v domov.. Kdyby se tak stalo jen u poloviny z nich, dávno by došlo k setkání a já mohl svůj lid přivítat a přijmout pod svou ochranu. POJĎ!

Před snovým zrakem císaře Petra se objevily tři planety. Před nějakým časem byly zřejmě obydlené, ale nyní hostily jen děsuplnou poušť, tu a tam zvrásněnou troskami a zalévanou deště plnými jedů.

Vidíš? Tak skončili vrazi. Ale ještě jsou zde jedni viníci...

Císaři nemusel vysvětlovat, koho má na mysli. Jeho vědomí se schoulilo do obrazné hromádky plné děsu. "Milost! Nevěděli jsme..."

Pěkně prosíš, zaskřípěl opět Pánův hlas, dám vám tedy šanci. Vezmu si jenom tebe a Zemi. A ty sám předtím rozhodneš, kdo z tvých poddaných přežije. Budeš pokračovat v deportacích, zesílíš kampaň za dobrovolný odchod a těm, kteří

přesto zůstanou, vylosuješ jejich šanci. Je to férová nabídka?

Mohl jenom přikývnout.

Pán se začal vytrácet, ale jeho hlas doletěl ozvěnou. A neplač jak malý. Chceš lízátko? Anebo něco jiného... Přestěhoval jsem ty tvé hračky nazpět na Zemi. Budeš si moc vládnout svému kouzelnému světu. Jen mám dojem, že takový jsi určitě neplánoval. A věz, že tě budou nenávidět...

Císařskou ložnici zaplavilo jasné světlo solarového lustru a dovnitř vtrhla noční stráž. "Stalo se něco, otče?" zeptal se znepokojeně její velitel, kapitán ZVS Thornton. "Strašlivě jsi křičel."

"To... Byla jenom noční můra... Jenom noční můra..." opakoval císař a dával si na slova velký pozor. Kdesi daleko a přece za nejbližším rohem slyšel: Jedno slovo a rozpráším vás na atomy všechny...

× × ×

Nápřah a vrh. Drobná střela opustí ruku a zabodne se do pestrého kola. To je rozděleno několika soustřednými kružnicemi a pravidelnými výsečemi na dva a osmdesát dílků. Je to zábava stará nejméně tisíc let.

Dobrá hra na to, aby si lidé soustředění ve hlučném prostoru baru či předměstské hospody dokázali, že jim ani droga kolující v žilách nevzala všechny odhad a koordinaci pohybů.

Jenže obvykle očekáváte terč přesně tam. V baru či hospodě. Rozhodně ne v pracovně tohoto muže. Desítky miliard lidí jej s nádechem úcty zvou Petrem, třetím toho jména.

Pár stovek lidí jej stále ještě ze setrvačnosti oslovuje jako pana van Rijk a pro skupinu skutečně nejdůvěrnějších přátel je prostě Pietem. Starobylé jméno pochází z dávno mrtvého jazyka obyvatel vlámské provincie a již dlouho je jenom zvukem. Ale ani tito přátelé nemají tušení, co vlastně císař nyní dělá. Ostatně, i on sám se na to bojí myslet. Úplně mechanicky bere střely a jeho jediné úsilí spočívá v tom, aby se vůbec trefil do terče.

Jenže tady něco nehraje. Šipky sice mají ten správný tvar, na jednom konci pružný hrot, na druhém několik křidélek, ale terč je nějaký divný. Kde jsou kružnice? Kde modročervené výseče? V kole na stojanu září mapa světa.

Jakmile se do ní zabodne šipka, začne se měnit její měřítko. Z celého světa na mapu jedné provincie. Pak hrabství. Baronátu. A ještě blíž a ještě víc. Až tak, že se při troše dobré vůle dají zahlédnout i jednotliví lidé, jako hemžící se loutky. Jedna z loutek je zasažena, překvapeně se rozhlédne, odkud a co a opět spěchá za svým cílem. Mapa sama se opět vrátí k zobrazení celého světa. Vlastně ne. Jedna část mapy je úplně slepá, překrytá obrovským černým kruhem s nápisem FINIS a šipky se jí z nějakého důvodu samy vyhýbají.

Úchop.

Nápřah.

Vrh.

Šipky se zjevují odkud a opět mizí v terči. Navždy.

Úchop.

Nápřah.

Vrh.

Tělo nazývané Petrem, třetím toho jména, je bere úplně automaticky. Nevnímá únavu v paži, ani otláčená břicha prstů.

Úchop.

Nápřah.

Vrh.

Ve jménu Božím rozdává člověk šance.

Ne však všem.

× × ×

Řád odkazu byl nenápadný proužek. Dal se nosit na hrudi nebo na rameni, snadno k přehlédnutí. Přesto znamenal mnoho. Nosit jej mohli jenom šlechtici a to ještě ne všichni. Prostý o svém nositeli prozrazoval, že jeho rod plní své závazky Bohu, císaři a občanům svého léna nejméně tři sta let. Pojila - li se k němu zlatá výšivka, pak jeho titul pocházel přímo od Petra I., šest set a více let hluboko v minulosti.

Přesto, nárok na něj mohly ztratit i nejstarší rodiny, jako třeba francouzští Beauvertové. Stačilo málo a nemusela to být zrada povinnosti...

Země posledních dvou století byla poněkud těsná a císařové inspirováni politikou předříšské Číny vyhlásili program omezení populace. Dvě děti pro udržení tradiční struktury rodin a společnosti a dost. Chcete třetí? Ve vesmíru je místa dost.

Šlechticů se omezení netýkalo. Jenom málokdo však této volnosti využíval. Svobodu v jednom směru svazovalo omezení v druhém. Titul a panství dědilo jen jedno z dětí. Kterékoliv, to nejschopnější, ať již dívka nebo chlapec. Ale pro ty ostatní to znamenalo společenský pád z obdivované elity do naprosté normálnosti. Jistě, měly perfektní vzdělání a také, není třeba zavírat oči, jisté styky. Bylo výhodné mít někoho takového v podniku, velké firmy se o ně rvaly a dávaly jim skvělá místa. Jenže... Už to nebylo ono. A mnozí vznešení rodiče, s příkladem vlastních sourozenců před očima, se nelehké volbě vyhnuli jedináčkem.

Císařské nároky na správce však byly přísné a pokud jim mladík či slečna nevyhověli, nedostali požehnání k převzetí moci. A to byl konec. Ne úplný, rodinnou tradici mohly zachránit děti zavržených. Ovšem, ty nyní pocházely z prostého lidu a před zrakem Boha se linie přerušila.

Ten muž, který nyní ve společnosti druhého večeřel v luxusní restauraci na vrcholku pětisetpatrové věže Gran Canaris, nesl svůj pozlacený řád s pýchou. Hledte, jsem dokonalý služebník státu a můj rod neztratil čest. Kdyby ovšem někdo pronikl přes věrné sluhy i stínící clonou a sledoval je delší dobu, nestačil by se divit.

Nebylo to v jídle, i když talíř právě snědené polévky by zruinoval rozpočet prostého dělníka nebo úředníka na půl roku dopředu. Vždyť již pověstný první císař, přestože sám pocházel z prostých poměrů, svým věrným říkal; "Buďte bohatí, jak chcete."

To ty řeči, které se postupně rozpoutaly.

Když číšník přinesl předkrm druhého chodu, krabí salát, šlechtic se v něm porýpal a talířek odsunul. "Nechutná?" zeptal se druhý, muž tak dokonale solidní, že to na první pohled prozrazovalo bankéře. Na světě není vážnější věci, než starat se o cizí peníze. Svěťte mi je a nebudete litovat, říkala jeho konzervativní vázanka, sako, účes i výraz.

"To neříkám. Ale připadlo mi, že ta hromádka vypadá jak Cerd. Na talíři toho chlapa mít nemusím," odpověděl šlechtic.

Bankéř si z toho nic nedělal. Namazal si toust, ukousl si a řekl: "Víte, vždy mne zajímalo, proč muž jako vy používá služby někoho tak omezeného."

"Za trest," ušklíbl se šlechtic, jakoby kousl do hodně kyselého jablka. "Studentská sázka z čiré nerozváženosti. Naneštěstí u toho tehdy byl Hanson a když se stal hrabětem, tak mi to připomněl. Ale nestěžuji si. Cerd je skvělý prostředník. Nemá dost politické fantazie, aby se ptal, proč dělat věci právě tak. Ovšem jinak... Mívá zajímavé nápady. Věděl jste, že pásovec pochází od něj?"

"Ale? Skvělá technika. Sice poněkud páchnoucí, ovšem impresivní," podivil se bankéř.

"Nemusíte k jejich vaření používat zrovna odpad," poradil šlechtic lhostejně a zdvihl číšku s vínem. Samozřejmě tím nejdražším. Přivoněl a řekl: "Když už o tom hovoříme, věříte té legendě o Lockeru?"

"To s těmi mladými mutantkami? Nemyslím, že by to byla pravda. Čpavek by narušil kvašení. Sice je pravda, že má jisté aroma," napodobil společníka bankéř, přivoněl a ochutnal, "jenže to by musely dělat zcela pravidelně a úmyslně. To by snad nedovolili ani pohané, vždyť ho pijí také. Spíš jde o efekt vzešlý z půdy."

"Možná. Stejně mám v plánu se tam jednou podívat. Teď, když nám císař povolil otěže... Stačí být propříště opatrnější a včas vyřadit zrádce."

"Myslíte, že na nás někdo upozornil?"

"Samozřejmě. A jsem si jistý, že vím, kdo."

"Ford?"

"Ne. Je to slaboch, ale měl jenom smůlu."

"Tak mne nechte hádat ještě jednou. Denizel."

"Dejme tomu. A proč?" pokračoval šlechtic jako pokušitel.

"Jediný z nás nemusel platit."

Šlechtic užasle vzhlédl a řekl: "Tak baron Denizel... Mělo nás to napadnout, když si nekupoval vlastní hračky. Děkuji vám, bratře."

Nyní nedokázal skrýt překvapení bankéř. Nakonec se však pousmál. "Dostal jste mne. Na vás si nepříjde ani inkvizice."

"Příště již ne. Upozorněte Bratrstvo a oslavíme vysvobození po našem. Hned příští týden."

"Není to riskantní? Císař..."

"Císař přísahal před Bohem, že nás i s tou svou sebrankou v černém přestane sledovat. Slyšel jste to právě jako já. A krom toho..." naklonil se šlechtic blíž a spiklenecky zašeptal: "Z dobře informovaných zdrojů se proslýchá, že chce rezignovat. A jak oba víme, s císařem odchází i jeho generace šmejdilů. A případy se nepředávají. Budeme začínat s čistým štítem."

"To je pravda. Tak příští týden," přitakal bankéř, upil vína a roztouženě řekl: "Nemohu se dočkat. Bude to dlouhé a dotáhnu to tentokrát až do konce. Má dodavatel zboží?"

"Bude mít. Vždycky přišel na metodu, jak nějaké získat. A když ne on, pak někdo jiný. Plukovník říkal, že nedávno našel zajímavý pramen. Sice to vede jenom obyčejný muž, ale to nás trápit nemusí."

"Výborně. Bude mi ctí, sledovat vás při tvorbě, bratře Seneco."

"Nápodobně, bratře Denmane," přitakal šlechtic a zdvihl k připitku čerstvě nalitou číši.

× × ×

Veškerá obsluha těch dvou možná byla dokonale prověřená. Možná císař slíbil svým provinilým vazalům nějaký čas hájení na nápravu chyb. Možná se skutečně zaručil i za Rodinu.

Ale měl spoustu práce nebo jiných důvodů a zapomněl to svým bratrům a sestrám říct.

Když tedy pan Henderson, kníže z Deja Vu, zjistil schůzku dvou sledovaných osob, neodolal a zajel se za nimi nenápadně podívat. Jel inkognito a do restaurace ho podplacený personál nepustil. Jenže pár desítek metrů neznamenal pro telepata na knížecí úrovni žádnou překážku. Vyslechl zpověď zločinců včetně nevyřčených detailů a pln odporu odjel do Prahy.

Petr III. ho vyslechl a rozlítit se. Takhle si ti ničemové vyložili jeho milost? Jejich problém. Oni své slovo porušili první a formální opomenutí na straně Rodiny se tím stává zcela nepodstatným.

Tentokrát začnou přímo od pramene. Po předání obětí zadrží deportačního správce Weltmanna a pak si úderný oddíl zajde pro zbytek. I pro toho zatím neznámého dodavatele číslo dvě. Neuteče, neskryje se. Plukovník Darwin, živý důkaz toho, že člověk je hned po lidoopech nejpříbuznější s prasetem, je k němu navede jako nejlepší maják.

"Povedu záchrannou operaci," řekl nakonec Henderson.

"Jak chceš. Ale nemusíš, již jsi pro věc udělal dost," odrazoval ho přátelsky císař, ale mladšího bratra nepřesvědčil.

"Půjdu. Předpokládám, že na Zemi si to nedovolí. A já jsem již příliš dlouho nebyl mezi hvězdami. Víím, že mám úkol na Io, ale to zvládnou po návratu. Ti lidé si nestěžovali dosud, týden to ještě vydrží."

Císařovy oči se zaleskly v cynickém pousmání. "Škoda, že je naše generace odepsaná a po nás přijdou jiní. S Pánem by sis bratře skvěle rozuměl." Pak se nějak teskně zahleděl z okna a po chvíli řekl: "Až ty ubohé bytůstky zachráníš,

nevrať se s nimi na Zemi. Zanech je na Měsíci v přípravném táboře. Budou mít lepší výhled na můj ohňostroj a budou si ho déle pamatovat. Rozhodně déle..."

"Skutečně bude tak velký, jak se povídá?" neodolal Henderson prosté zvědavosti a zeptal se nejpovolanější osoby.

"Tomu věř," odpověděl císař. "Takový ohňostroj Země nezažila od éry dinosaurů."

"Budu se těšit," pousmál se vděčně Henderson a odešel za svým úkolem.

× × ×

Dočkal se ho velmi brzy, ničemové nečekali ani domluvený týden. Již za čtyři dny se z posledního pozemského výletu nevrátilo k deportaci připraveným obyvatelům Naděje montrealské deset dětí. Stejnou ztrátu nahlásil dětský domov Nadace Kurta Volhauta v Montevideu. Pár letmých doteků na sledované mysli prozradilo, že ke kruté smrti odsouzené děti míří v transportním raketoplánu k jachtě Augusta. Jejich kati se tam shromáždili již dříve.

Dobrá, do akce tedy. Maskovaná fregata Krahujec opustila své obvyklé protipašerácké tažení a posílena o jeden výsadečkový oddíl navíc se s hodinovým předstihem vrhla do míst, kam Augusta mířila. Nebylo to daleko, sotva tři hodiny letu.

Henderson měl v plánu chytit ničemy při činu a neúspěchu se nebál. Dětem nic nehrozí, zločinci je po dobu letu nechají zdánlivě svobodné, aby pak hrůza udeřila nečekaně.

Neudeří, tím si byl jistý.

Trochu se spletl. Když se Augusta vynořila do skutečného vesmíru, ucítil prakticky okamžitě skutečný oblak bolesti. Bylo to hrozné. Absolutně nechápal, jak to katani mohou vydržet. Možná pro nižší vnímavost jejich stupně? V Bratrstvu nebyl žádný šlechtic mocnější než baron. "Už začali," řekl veliteli výsadku. "Jdeme na ně."

Akce byla rychlá a naštěstí přišli včas. Oběti vypadaly hrozně, ale žily. Jejich strašná zranění dokázala srovnat dvojkombinace Qh s teleportací a na zranění duše tu byl on. Pro začátek. Krom jeho ambulantního zákroku stráví nějaký čas ve společnosti profesionálních psychiatrů a budou v pořádku. Věnoval krátkou návštěvu i zadrženým zločincům a to už byli zpět na Zemi. Vědom si císařova přání vysadil po dohodě s místními zachráněné děti v letním táboře keplerských skautů. Formalitami s předáváním těch druhých se nezdržoval. Ty převzal bratr Tepesy a on odletěl za druhým úkolem k Jupiteru.

Po té hrůze to byla idylka a tak s návratem po splnění vůbec nespěchal. Na císařský večírek se dostane vždy, tak proč se nějak honit.

× × ×

"Pan Isoroku Takazaši, setník pretoriánské gardy, kníže glennský," ohlásil herold pompézně nového příchozího a dveře se otevřely. Stanul v nich podivný muž. Měl nezvykle snědou, vrásčitou tvář a jeho černé vlasy prokvétaly tisícem praménků stříbra. Stál však zpřima a hrdě vyčkal, dokud nedozněla vítací fanfára. Pak se pevně vydal k císaři. Na blízko nevypadal o mnoho lépe. Jakási slečinka se zajíkla, když ji míjel a její soused řekl: "Říkal jsem vám, že vypadá jako živá mrtvola..."

Jakýmsi nedopatřením to řekl příliš nahlas, příchozí to zaslechl a hodil po něm pohrdavý pohled démonicky černých očí. Mluvka se otřásl a dívka jen vydechla jako uhranutá. "Ach..."

Ale kníže Takazaši si již nikoho nevšímal. Na občasně netaktní poznámky si dávno zvykl. Jeho rodina pocházela ze Svaté Země. Tedy, přeneseně. Prapředek byl samozřejmě pozemšťan, potomek starobylého samurajského rodu. Noburo Takazaši se však příliš ohnivě zapojil do hnutí odpůrců integrace Japonska s Říší a když bylo po všem, neopomněl mu císař za odměnu poslat jednosměrnou letenku na Svatou Zemi. Po pěti stovkách let, po rozdrčení svatozemské revoluce, dopadla císařova ruka na rodinu opět. Tehdy však nesvírala bič, ale cukr. Nebo něco podobného. Nibuširo Takazaši dal po pár měsících práce v restaurované planetární vládě Svaté Zemi vale a vydal se ke Slunci, kde přijal od císaře nejen knížecí titul, ale i klíčky od zbrusu nového kosmického města.

Nové postavení znamenalo pro rodinu jen tolik, že se s vládou podle prastarých kodexů cti seznámilo více lidí. Jinak zůstávali svatozemci do morku kostí. Jediným ústupkem okolí byla konverze k Cestě souladu. Osobní setkání s pravým Bohem bylo pro hrdost a vzdor pana Nibuširoa příliš tvrdým oříškem. Jinak však dodržovali víc prapůvodních tradic, než by si nezasvěcený člověk dokázal představit. Přestože Glennovo město představovalo pěknou finanční hádanku, klan nikdy nepřistoupil na to, že by peněžní problémy vyřešil spojením s bohatou pozemskou rodinou. Nevěsty a ženiši pro potomky rodu vždy přicházeli ze Svaté Země, spojení se svou budoucností již od narození nezlomnou smlouvou.

Co na tom, že nevýznamné zemanské rody nepředstavují žádnou pomoc. Jsou svoji, jsou naši. Proč měnit zvyk, zajišťující přiměřenou dávku spokojenosti na všech stranách? Pan Isoroku byl šťastně ženatý třicet let. A kdyby předloni neovdověl, jistě by byl i dál. Nastával však pomalu čas posunout vpřed novou generaci. Synova budoucí manželka již obrazně seděla doma na kufrech a čekala jenom na výsledek dnešního jednání.

"Vítejte příteli," sestoupil mu císař v poslední třetině sálu naproti a okázale mu stiskl pravici. "Jistě omluvíte krátké zdržení, za okamžik se vám budu věnovat." Zasunul Takazašiho do řady dvořanů a ihned ho pustil ze zřetele. "Dámy a pánové," obrátil se k davu, "má ještě někdo nějaký dotaz?" Ne? Děkuji. Podrobnosti plánů vám jako vždy upřesní sekretariát poštou. Na shledanou."

Strohé rozloučení nepřipouštělo výjimky, za chvíli byli v sále téměř sami. "Pojďte, příteli. Přece nebudeme rokovat o tak citlivé věci, jako je svatba, uprostřed náměstí," vybídl Takazašiho císař.

Kníže se uklonil a doprovodil monarchu do nepoměrně útulnějšího salonku. V soukromí byl císař mnohem neformálnější. Oslovil svého někdejšího strážce jménem a dodal: "Nestýská se ti po službě? Mně docela ano. Velet tisícům je mnohem větší požitek než vládnout anonymním miliardám..." Podíval se melancholicky přes sklínku koňaku, náhle se však rozpustile usmál a dodal: "Ale není všem dnům konec." Usrkl nápoj a když kapku spolkl, řekl: "Nebudu tě nudit osobními traumaty, centurio, začnu tím, co tě zajímá. Slečna Mičiko může přiletět prakticky hned, povolení k pobytu na Zemi máš zde a můžeš ho ihned odeslat. Ale rodina jako tvá si zaslouží více úcty. Co kdyby ji přivezla expediční loď? Octavianus bude zítra na Svaté Zemi kvůli jiné záležitosti, mohou jí snadno přidělit kajutu v mé rezidenci.

"Jsem poctěn, sire," vydechl Takazaši. Na bitevní loď směli nastoupit jen ti nejvýznamnější hosté císaře a takový příchod na stanici, patřičně zdokumentovaný místními televizemi, dodá příchodu slečny Mičiko pořádný lesk. Už ne pouhá osůbka z podceňované provincie, ale někdo, na kom záleží samotnému nejvyššímu vládci. Ale jaká bude cena tohoto malého dárku? Císař nikdy nerozdával pozornost skutečně zadarmo.

"Jen takovou maličkost," usmál se pokusitel, když Takazaši vklínil do poděkování opatrný dotaz. "Na Octavianu přiletí zejména tisícovka tvých krajanů. Po těch stoletích zlé vůle je čas na smíření a tak jsem pozval nějakou mládež. Podívají se po světě, zjistí, že nejsme lidojedi a snad to bude k něčemu dobré. Ty jim po příletu zajistiš občerstvení a hlavně pořádnou vstupní instruktáž, aby neodkládali své osobní karty. Vymysli si co chceš, můžeš být i trochu drastický. Byl bych nerad, kdyby se mi na Zemi někam ztratili a z neznalosti spadli do nějakého problému. Ty víš, co náš Pán dokáže, když se rozzlobí. Souhlasíš?"

"Samozřejmě, můj pane," uklonil se Takazaši. Proč by se vzpíral tak prostému úkolu? Měl tušit, že to nebude všechno. Císař ho vyprovázel ven, náhle se uprostřed trůnního sálu krátce zarazil a ťukl se do čela: "Ah, ještě maličkost. O výročí chci rezignovat. Rád bych se rozloučil nějakou parádou, jaká tu ještě nebyla, tak jsem vymyslel stratosférický ohňostroj. Dovolíš připevnit odpalovací zařízení na Glenna?"

"Aah... Jistěže..." přitakal nepřítomně kníže, ani nepotřeboval na půl ucha vyslechnutá ujištění, že materiál i všechny práce hradí císař. Cože. On chce rezignovat? Jak je to možné? A kdo bude vyvolen příště?

"Všechno je možné a všechno je jednou poprvé," odpověděl mu císař na zmatené otázky ve dveřích ze sálu. "Víš kamaráde, ale ať po mně přijde kdokoliv, vždycky budu říkat, žeš to měl být raději ty."

× × ×

Něco přes týden se nedělo nic mimořádného. Přiletěla budoucí snacha, půvabně křehká vzdělaná osůbka, zakrývající přehnanou vážností zmatek z nového prostředí a lidí, jímž není možné hádat věk. Naštěstí se prázdniny co prázdniny setkávala alespoň se svým nastávajícím a tak ji mohl nechat s Hidekem o samotě a šel přivítat zbývající hosty. Sehrál s nimi pěkné divadlo, trochu smutný, že musí lhát. Ale přinutil je věřit, že jejich identifikační náramky mají mnohem důležitější úkol a mimochodem jim předal skutečné poselství, že na Zemi se s Bohem nežertuje.

Pak se vrátil k mládeži a společně navštívili ze Svaté Země přivezeného astrologa. Moudrost hvězd určila termín svatby na neděli 12. července a tak se pozastavené přípravy mohly rozběhnout k finiši. Nebylo v tom nic hektického. Vždyť nač nějaká nervozita? Vše bylo hotovo a čekalo jenom na chvíli, kterou určí Hvězdy, ta nejjasnější zářící ze Země zejména. Dobíhající přípravy nežádaly nijakou pozornost, proto byl kníže docela rád, když běžnou správnou rutinu narušila návštěva úplného pluku techniků z firmy Tracht-Art, kteří přišli namontovat deset tisíc raket určených pro císařský svátek.

Jediná škoda, že si v neděli nemohl obřad vychutnat i jako otec. Ale s tím, aby jeho syna ženil nějaký úředníček, přece nemohl souhlasit. Přesto mu zvlhly oči, když přesně podle přání hvězd pronesl v devět hodin, čtyři minuty a pět sekund větu: "Jménem pravého Boha a císaře, jeho proroka na Zemi, vás dle říšského práva prohlašuji mužem a ženou."

Orchestr zahrál znělku, fotografové a kameramani společenských týdeníků se málem porvali o nejlepší záběr, ženichovi přátelé předvedli pár umírněných žertíků z běžného repertoáru a klan byl bohatší o dvě půvabné nožky, na nichž bude kráčet k budoucnosti. Vlastně už o čtyři, svěřil mu pýchou zářící Hideki tajemství, že v minulých dnech s Mičiko nezaháleli.

V té chvíli štěstí přišlo volání na horkou linku jako ledová sprcha. Podíval se na čas. Bylo devět dvacet pět. Co se musí dít právě teď? Volal císař a ze sluchátka div nelétaly plameny: "Takazaši! Posílám ti ty bláznivé sebevrahy nazpět. Už je na Zemi nechci vidět." Hovor ukončil dřív, než překvapený kníže potvrdil příkazy a zanechal ho v poněkud komické pozici nad nýmým komem.

"Stalo se něco, otče?" oslovil ho Hideki.

"Stalo. Jen ještě musím zjistit, co vlastně. Pokračujte na slavnost, přijdu, hned jak to bude možné."

Zaskočené děti se mu uklonily a odešly a on si pospíšil za svým úkolem. V horkých zprávách se mu právě vynořila nová, o osmi stovkách neočekávaných cestujících v teleportu. Na okamžik se k nim připojil, nechal se přenést do přiměřeně velkého volného sálu a pak si je přivolal. Vzápětí jeho mysl zaplavily ozvěny cizího zmatku a hněvu. "Setníci, ke mně!" zavelel po prostudování základních faktů. Čtyřem ženám a čtyřem mužům se čelí lépe než osmisethlavému davu.

Vydali se k němu jako smečka zpráskaných psů, kteří začínají zvažovat, zda se po další ráně nemají na pána vrhnout. On však dráždění neměl v úmyslu. Nechal je dojít až k sobě a řekl: "Co se stalo, stalo se. Jste svobodní lidé a rozhodli jste se sami. Ale vyhoštění se týká jen Země samotné. Pokud byste snad chtěli procestovat okolí, můžete použít stanici jako základnu a..."

Nemělo to smysl. Ti lidé se domluvili pohledem, Tobias Händel se pasoval na mluvčího a řekl: "Vaše excelence, bez pobytu na planetě předků nemá naše cesta smysl. Vracíme se domů."

Pevný postoj, přestože k vlastní škodě, si zasloužil ocenění. "Rozumím. Nechám vám připravit svou loď. Není tak efektní jako expediční kolosy, ale nouzí a stísněným prostorem trpět nebudete." Vážně míněná pomoc je uklidnila, když se s nimi loučil s přáním štěstí na cestě i v celém životě, odpovídali se skutečnými úsměvy. Pak je svěřil servisní kanceláři, ať je nějak zabaví, než bude jachta připravena k letu a vrátil se na slavnost. Hosté na něj dosud čekali. S krátkou omluvou hostinu zahájil a když se zábava trochu rozproudila, vzal si Hidekiho stranou. "Poletíte na svatební cestu jachtou. Císař poutníky vyštval, vracejí se domů a doprovodí vás."

Hideki se netvářil příliš nadšeně, ale Mičiko se hned nadchla a tak nakonec souhlasil také. Jachta, třisetmetrová patnáctipalubová krasavice, za kterou by se nemusel stydět ani Cunard, odletěla o půl šesté večer. Takazaši ji sledoval na optice, dokud nezmizela v prvním skoku a pak se rozhodl utopit mírnou rozmrzelost v práci. Škoda, že tento pokus o prolomení svatozemské izolace nevyšel, vypadalo to tak nadějně... Kdo by řekl, že si to krajané sami tak pokazí. Bude se muset zeptat císaře, co se stalo s těmi ostatními.

× × ×

Během pondělka proběhly testy raket. Simulace odpalu mimo samotného zážehu dopadly perfektně a tak se Takazaši spokojeně vyspal a v úterý ráno se začal zvolna chystat na večerní slavnost. Sice se mu do plánů zaklínilo pár drobností, které ho donutily ke kompletní změně, ale tím si nenechal kazit náladu.

Jednou z nich byl přilet knížete Philipse. Předseda planetární vlády se dostavil o půl druhé staničního času a přivezl řídicí modul ohňostroje. Mezi řečí se také zmínil, že není pouhý poslíček, ale dokonce nejdůležitější osoba císařovy show. Jenom on a nikdo jiný má právo vnést do přesného programu raket kousek lidského smyslu pro chaos.

Takazaši přikývl, že se rád podívá na výsledek jeho uměleckých ambicí a dovolil mu přístup do centrály stanice, kde technici Tracht-Artu nainstalovali řídicí konzolu sestavy. Pak se rozloučil, nasadil si kvůli té druhé záležitosti masku a odletěl do Kalkaty. Původně chtěl začínat v Jokohaně a sledovat soumrak hodinu po hodině, ale nasdílení pravomocí mělo svůj ustálený řád, nedalo se uspěchat a nakonec, indická jídla také nejsou špatná. Výborně povečeřel u Raidžasingha Vhatápariho, podíval se na vystoupení místního souboru vodní a ohnivé magie a pak se nechal přenést do Káhiry, kde se pokochal tradičními břišními tanečnicemi ze souboru Abū Ismaila. A popravdě řečeno, trochu se zde zapomněl.

To zdržení bylo málem příliš dlouhé. V Praze se objevil za pět minut půl desáté, ale k paláci musel téměř běžet přes zdánlivě nekonečné Císařské náměstí. Stihl to v poslední chvíli. Hned za ním dveře zapadly a už se neotevřely. Kdo si císaře neváží ani tak, aby přišel včas, ten může o své chybě přemýšlet na chodníku. Další zdržení následovalo uvnitř, nějaký zemánek v recepci prostě nemohl uvěřit, že mírně udýchaný Takazaši rozhodně nehledá měkkou pohovku, kde

by v minutě tiše zesnul, ale že se jde bavit. Konečně se mu vymluvil a zapadl do výtahu. Dveře se začaly zavírat. No konečně. Ještě centimetrová škvíra... V níž se objevují cizí prsty a křídla se opět rozevírají.

Přistoupila mírně povědomá dívka, pozdravila ho a nenučeně se opřela o stěnu proti němu.

Do nejvyššího patra, ke Hvězdě tří paprsků, nejel superrychlý gravitační výtah, ale poměrně pomalá vyhlídková kabina. Měl čas si spolejezdny prostudovat. Téměř děťátko, ve věku, který ještě dokázal u pozemšťana odhadnout, v jejím případě asi sedmnáct let. Černá uniforma a stříbrná čelenka ji zařazovaly mezi Stopaře, inkviziční dorost. Tedy císařova dcera, adoptovaná významnou rodinou...

Neušlo mu, že i ona si ho prohlíží s podivným zájmem. Spojil si to s tím pohledem z nedávné doby a připravoval se na nevyhnutelný návrh, ale překvapila ho. "Vaše excelence," řekla nenadále, "jak to otec myslel?"

Jenom tohle? Myslel by si, že ji zajímá něco jiného než drby. Pravda byla, že i jeho to dnes ráno překvapilo, když mu tajemník předal elektropapírové obtahy nejvýznamnějších deníků a z obálky jednoho na něj vykukla jeho vlastní tvář. DNES, deník dost bulvární, aby přitahoval masy a přitom dost seriózní, aby se jeho palcovým nadpisům dalo věřit, ulovil perfektního sólokapa. "JE TO CÍSAŘSKÝ ŽERT?" řval velký rudý titulek a pod ním byl obrázek. Někde z galerie vyfotografovaný císař kladl Takazašimu ruku kolem ramen a kreslená bublina mu vkládala do úst text: "Kdybych si mohl volit následníka sám, byl bys to ty..."

Ve zbytku celostránkového článku reportéři čtenářům ozřejmili, že záhadný muž je kníže Isoroku Takazaši, v přímé a nenarušené linii potomek svatozemského rodu. Proto mu bez ohledu na vzhled zbývá mnoho let života.

'Děkuji,' ušklíbl se kysele a dočetl článek. Jeho císařské veličenstvo říká: "Všechno je jednou poprvé..." Vyjádření lorda Takazašiho vám přineseme zítra. Ale nebyl by to bulvár, aby se nakonec nezeptal: OBRACEJÍ SE DĚJINY? OVLÁDNE PROVINCE ŘÍŠÍ?

Podle rychlého průzkumu si celé vydání, nebo alespoň článek čísla zaplatila přibližně miliarda lidí v systému Sol...

Ted' večer mohl jen pokrčit rameny a říct: "Sama víte, že následníky volí Bůh a jenom z členů Rodiny." Výtah se mezitím zastavil na úrovni Hvězdy a otevřel se do chodby. Na jejím konci byly křišťálové schody s měnitelnou geometrií, které se dokázaly přizpůsobit poloze Hvězdy samotné. Běžně sloužila jako vyhlídková plošina. Turisté z ní mohli zírat daleko do města i kraje, zatímco pevně stáli na gravitační podlaze a jejich těla svírala s hladinou řeky v údolí úhel blízky nule. Ale pro zvláštní příležitosti se dlaň obrovské sochy překlopila a Hvězda nabídla mnohem přirozenější prostor císařským plesům. Vždy byly pověstné. Ovšem za požitkáře Petra III. se dostaly na úroveň, kterou jen tak někdo nepřekoná. "Přeji vám příjemný večer," řekl dívce. Mezitím se mu představila jako Gloria, komtesa z Cambridge, rezidentka britská. Chuděrka. Císařská krev se nesmí rozptylovat do šíře. Projde životem jako stín a zůstane po ní jen pár obrázků. V lepším případě...

"Děkuji," vzdychla si. "Ale jsem tu služebně." Pak se ale pyšně narovнала a řekla: "Je to má první stráž u otce a já ho nezklamou." Zastavila se hned za dveřmi, zasalutovala kolegovi a pak se rozkročila proti němu. Mezi nimi neprojde žádný kverulant, který by třeba jen zaváněl myšlenkou narušit pohodu slavnosti.

A že byla... Od půl desáté do půl dvanácté. Teprve pak začala zábava vážnout, jak mezi hosty začala převládat zvědavost na císařovo prohlášení. Kdo přijde po něm? Byl by tu jeden podivný kníže s... ehm... neformálním předurčením a spornými šancemi. Ze skutečné císařské rodiny přišel jeden velkoadmirál, jeden admirál, několik správců a vyšetřovatelů... Kdo z nich krátce po půlnoci poděkuje Pánu za důvěru a svému předchůdci za dobrou vládu?

Císař je napíнал ještě dvacet minut.

Ve dvacet tři padesát světla pohasla a vládce vystoupil za řečnický pult. Obklopovala ho podivná aura. Stačilo ji sledovat sotva minutu a posluchači propadli naprosté apatii. "Dámy a pánové, sestry a bratři..." začal přesto slavnostně a vysloužil si pár děkovných příkývnutí, "jaký jiný den než výročí nástupu na trůn se hodí k ohlédnutí, co všechno jsem dokázal? Bilancuji tedy a otevřeně říkám, že jsem nedokázal nic. Říše se již padesát let nezvětšila ani o parsek, stále ji tvoří čtyři stovky napůl osídlených planet a Země, planeta Matka, sténající pod vahou svých dětí a jejich potřeb. Co je na ní tak zvláštního, že ji nikdo nechce opustit? Zbavil jsem ji příživníků, vyčesal jsem jí z kožichu vši. Ale tím se problém jen přesunul jinam. Pro koho budou vychovávaní noví dělníci, jestliže není průkopníků? Lidé již nemají zájem, stát se svými vlastními pány a vládci nad jinými? Asi nemají a proto říkám: Budiž. Je-li vůlí lidu stagnace, musím ji respektovat. Od tohoto okamžiku po všechny příští časy zůstane Říše ve svých současných hranicích. Pro jejich překročitele neexistuje omluva. Bude neprodleně zatčen, odeslán na Pevnost If a své cestovatelské choutky může naplnit v jejích širých lesích a pláních. Dále prohlašuji obyvatele všech někdejších Nadějí za zboží, které si během následujícího roku mohou rozebnat lenní páni. Ti, o které nebude zájem, navždy zůstanou v centrech převýchovy, kde se jejich osudem stane doživotní práce na polích a s dobyt看. Práce, při níž si na hvězdy vůbec nevzpomenou.

Dámy a pánové, sestry a bratři. Po dvě desítky let jste plnili jenom své povinnosti, aniž byste ukázali sebemenší náznak vlastní iniciativy. Proti stagnaci jste sami neudělali nic. Proto jste vinni. Žaluji vás ze zločinu který nemá jméno, jen trest. Čas úlev skončil. Brzy každý pod tlakem pozná, co se v něm či jeho sousedech skrývá.

Za několik okamžiků odpálí pan premiér Philips největší ohňostroj v lidských dějinách. Mocnější než ten, který zahubil dinosaury. A já pevně věřím, že se nebudete ptát, proč dopadl právě na vás."

Proslov skončil, omámení posluchači začali tleskat. Jen jeden člověk dělal něco jiného, protože psychoaura vyladěná pro novodobé pozenšťany na něj neměla vliv. To kníže Takazaši horečně šátral po kapsách, kde u všech bohů přece někde musel být jeho kom. Konečně jej vytáhl a na nouzovém kanálu zavolał centrálu orbitálního města. "Nepouštějte pana Philipse k řízení!" zakřičel na velitele směny, jenže v té chvíli se mu podlomily nohy a upadl. Nebyl sám, všude kolem padali lidé jako loutky, protože se celá Ruka impéria roztřásla jako při zemětřesení, ale jistě byl jediný, kdo dostal osobní vzkaz přímo do myšlenek: "Pozdě kamaráde. Ale pokud přežiješ, zachraň všechno, co půjde..."

Při pádu kom upustil a přístroj se na podlaze rozpadl. Horečně po troskách zašátral, aby své spojení s domovem rychle obnovil, ale pak strnul. Za silícího dunění se výtahovou šachtou přičítal sloup dravého plamene, v chodbě se rychle zorientoval a vtrhl do sálu. Ti dva u vchodu měli jen málo šancí. Žhnoucí proud vyrazil křídla dveří a oba hlídače smíru smetl. Hrabě Tepesy zemřel na místě kde stál, Glorie s křikem přeletěla zábradlí schodů, nesena dvěma jako štítem. Po nich si plamen vychutnal náhodné diváky. Volný prostor ho sice rychle zbavil síly, přesto za ním zůstalo několik těžce popálených a pět či šest ubožáků, které svrhl přes zábradlí do třisetmetrové hlubiny. Ale když pominul hukot plamene, když se z jeku padajících stala pouhá strašná vzpomínka, zůstalo jen ticho omámeného davu. Zdraví či zranění, nikdo ani nezasténal. Jen císař v kouřícím slavnostním oděvu stál u povaleného pultu, chvěl se a mumlal. "To jsem nechtěl, to jsem přece nechtěl..."

Takazaši k němu zamířil s úmysly, jimž k vražedným chyběl jen malý krůček zpět. V sále byla prakticky tma, císař si jeho pohybu všiml pozdě, když byl na tři kroky od něj. Vytřeštil oči, napřáhl proti němu ruku jako štít a vykřikl: "Uteč ty hlupáku! Chce vás zabít všechny!"

Kdesi v tom výkřiku byla nejčistší pravda. Takazaši zaváhal, jeho mozek našel náhradní program a otevřel ústa k otázce: "Kdo?"

"PÁN!" zachroptěl strašlivým hlasem císař, napjal se do zadu jako luk a vzplanul. V několika vteřinách před Takazašim ležela hromádka popela obalená doutnajícími hadry. "Bože, proč?" zasténal kníže a vši silou logiky se pokusil zahnat vzpomínku na nezřetelnou iluzi, duchovitou postavu, která se z umírajícího těla vyloupila a zmizela. Úvahy nad vidinami si může nechat na později, teď nemůže marnit čas. Vrh se k nejbližšímu uniformovanému tělu.

Admirál Musgrove proti šacování kapes nic nenamítal. Zpočátku. Jakoby ho však přítomnost svobodné mysli začala probouzet, zamžoural do světla lenivě nabíhajících nouzovek a zanađával: "Co si to dovolujete, kmete!"

"Kdo je u vás kmet!" Uctivý titul, určený pro ty, jimž na Cestě zbývá posledních pár krůčků, Takazašimu vůbec nesesedl. "Dokažte, že své výločky nemáte na parádu. Zavolejte svou loď a přikážete jí evakuovat císařský palác. Celý!"

Musgrove však byl úplně dezorientovaný a tak si našel spolehlivou cestičku výmluv. Zákon... "To může dovolit jen císař!" namítl.

"Tak vám to dovoluji a přikazuji!" zalhal mu do tváře, nechal ho být a šel se podívat po někom jiném, snad pružnějším. Žádného dalšího důstojníka už nenašel, zato ho jakousi náhodou kroky zavedly ke zčernalé trosce člověka. Bože... To je ona... Takhle tedy skončila její první čestná stráž? Jaký šílenec mohl tohle provést vlastnímu dítěti! Sklonil se ke komtese, aby jí požeňnal na Cestu. A zarazil se. Ač ze všech stran ubíjená postupujícím šokem, v tom zuboženém těle stále ještě doutnala jiskřička života.

Nemohl jí pomoci příliš, ale mohl zajistit, aby vydržela, než se ten modrý mozek přinutí k práci. Možná tu někde byli lepší telepati. Ale v této chvíli byl jediný, kdo dokázal bezbrannému tělu vstoupit pod myšlenky a udržet v chodu alespoň ty pochody, které má člověk společně se zvířetem a které z něj dělají živého tvora.

"Pospěšte si Musgrove," houkl na admirála, jenže ten zmizel. Našel ho až po jistém pátrání. Důstojník seděl na podlaze, připitomě se usmíval a hrál si s komem dámu. "Dejte to sem!" křikl na něj a pokusil se mu pojitko vyškubnout z ruky.

Jenže Musgrove se začal prát jako zvíře, drápal a kousal. Nebylo jiné volby. Dostal nártem pravé nohy pěkně za ucho a z bezvládných prstů šel kom vykroutit snáze. Kníže přelétl přístroj pohledem a usmál se. Šlechta je armáda, armáda je šlechta. Nepředstavoval žádnou záhadu. Takazaši se vrátil ke Glorii, zkontroloval její stav a zavolał loď. No vida, dokonce císařův miláček Octavianus. "Vaše rozkazy, pane?" objevila se v projekci tvář dozorčího a roztáhla se v údivu, protože nenašla svého skutečného velitele. "Kdo jste!?"

"Jsem kníže Isoroku Takazaši Glennský a jménem císaře vám příkazuji evakuovat sídelní palác."

"Ruku?" Kdyby muž vytřeštil oči ještě o stupeň, musel by je sbírat z podlahy.

"Ano. Ruku," zdůraznil trpělivě Takazaši, ale ani on už nedokázal udržet klid, když se ozvalo zaskřípání a celá konstrukce Hvězdného sálu se naklopila. Jestli se sklopí ještě o kousek, vysypou se její zajatci jako ořechy z ošatky. "Pospěšte si! Palác hoří, začíná se rozpadat a výtahy jsou zničené!"

"Aano pane!" vykoktal důstojník a začal kamsi stranou chrlit povely. Netrvalo dlouho a prostor zaplavil zvuk řízené přeměny hmoty na záření. "Á..." nadechl se Takazaši a s úlevou vydechl o pár tisíc kilometrů výš, v hangáru lodi. "Ach..." Kolem se sbírali lidé, vyšší šlechtici i řadoví služebníci bez rozdílu, jediným hodnotícím prvkem pro stroj bylo, zda je dotyčný dosud naživu. Nezdálo se, že by je omámení stále svíralo, naopak, všechno se jim vrátilo jako příbojová vlna. Raději se přikrčil. O setkání s Musgrovem, opět zdravým a toužícím po srovnání skóre, v této chvíli nijak nestál.

"Excellence," ozvalo se mu však v té chvíli za zády. "Já jsem vás cítila... Pomáhal jste mi. Zachránil jste mi život... Můj pane..."

To se mu snad jen zdá. Takové věci se dějí jenom v pohádkách! Aby se někomu vzešlému z odsouzeného lidu poddala císařova dcera, zrazená a opuštěná? S císařem si pravda starost dělat nemusí. Ale co její adoptivní otec? Nejen titul byl důležitý. A Glennovo město se svým ziskem z turistiky a přístavních poplatků sotva mohlo srovnávat s bohatou Británií... Na druhou stranu, budoucí inkvizitorka mohla být užitečná. "Znáte vládní kódy? Potřebuji se rychle dostat na Glenna," zašeptal.

"Menší lodě. Možná tam ty čluny," odpověděla právě tak a chtěla vyrazit.

"Počkejte, nemůžete takto," zadržel ji s připomínkou, že jí zbyly jen boty a stříbrná členka Stopaře. Přehodil přes ni vlastní kabát, ožehlý na zádech, ale použitelný. Zatím si jich nikdo příliš nevšímal, kde kdo měl vlastních starostí dost, ale co kdyby. Zeptala se, proč by jim z toho mělo hrozit nějaké nebezpečí, ale on nemohl jinak. Ani za sto let života v srdci Říše si členové klanu nezvykli na zdejší volnější vztah k odívání, o tom dalším nemluvě. Nakonec si kabát vzala ještě ráda. V hangáru bylo sotva pět stupňů a po teplém letním večeru zde vzduch přímo mrazil. A dokonce i vylepšení lidé neradi čelili chladu nazí, pokud se mohli obléci.

Prošli okolo strážných, úplně zaměstnaných jednou zpanikařenou hraběnkou a v minutě seděli v malém kurýrním člunu. Takazaši sepal prsty v modlitbě ke všem dovoleným bohům, nahodil generátory a vyslal příkaz k otevření vzduchových uzávěrů. Rampa přesunula stroj do mezikomory a jakmile měl dost energie pro řízený let, vytlačila ho ven.

Rychle se podle senzorů zorientoval. Císařské lodi, pár kvapně mizejících civilistů a jinak pusto. Vzdychl si, jen tak z lidské tradice. Že své město nevidí na očekávaném místě, ho po císařově, nebo čím vlastně vzkazu nemohlo překvapit. Vyslal anonymní dotaz a když ze záplavy informací vydoloval polohu Glenna, zamířil přímo k němu.

Gigantickou orbitální stanici rozlišil proti mase nezvykle temné Země jen díky přístrojům. Byla prokletě nízko a točila se jako káča. "Co ten lump provedl!" zanađával a velmi opatrně se přiblížil k hlavnímu doku. Při kousku štěstí by... Kde by ho dneska našel. Vždycky říkal, že tyhle lodi by měly kotvit venku. Mauretania i Lusitania, dvě prestižní linkové lodi, se při podivné havárii vytrhly ze závěsů vnitřního přístavu a zaneřádily, co mohly. Když se mezi vraky proplétal, mohl se jen modlit, aby je nějaký nový otřes nesrazil k sobě. A věnoval více než uctívou vzpomínku člověku, který dokázal vymyslet gravitační pohon. Jednou si v simulátoru vyzkoušel archaickou loď s raketovými motory. Přestože mezi jeho příkazy a hnací silou stál počítač, stejně se po chvíli ocitl venku a oťáсал se ve vzpomínkách na havárii. Tady by to bylo mnohem horší...

Dostal se však bez nehody k jednomu ze vchodů pro VIP hosty a přistál.

Nemohl si pomoci. Když se v malém skladišti člunu soukali do skafandrů, přebíhal mu po zádech mráz. CO najde za těmi dvířky? Jen co mu zelená kontrolka na oděvu průvodkyně prozradila, že i ona je připravená na průzkum, neváhal. Požehnal dveře křížem Cesty a otevřel je.

Kupodivu, v sektoru byl stále vzduch i gravitace. Jen poněkud nevhodná, přitahovala ke stropu. Samozřejmě, otáčky. A výrazné. V této chvíli a na této palubě ukazovaly přístroje skafandrů téměř jeden a půl běžné přitažlivosti. Naštěstí nic pro nanobotické svaly obleků. Opatrně se přetočil od pravé podlahy k té nové, pomohl slečně a prudkým nadlidským během vyrazil k centrále. Bohové... Je to dvacet kilometrů!

Ani posilovači dovolené pětimetrové skoky nemohly zakrýt, že už je starší pán. Na desátém kilometru si myslel, že vyplivne plíce. Pustil si do masky více kyslíku, na chvíli to pomohlo, ale nadlouho ne. Doporučení počítače, aby si nechal aplikovat kinetin, s díky odmítl. Byl hubený jako tyčka, posilující droga by nenašla potřebnou dávku tuku a spořádal by ho zaživa. "Musím si odpočinout," zasupěl do místního komu a snažil se přitom nemyslet na projekci

kursu, která se po několika smyčkách protínala s povrchem planety. Jak dlouho to bude trvat? Osm hodin? Jakmile bude stanice v atmosféře, bude pozdě. Povrch se rozpálí tak, že evakuace bude nemožná.

Snažil se alespoň stále jít a komtesa Glorie poslušně ťapala za ním. "Mohla bych běžet dál a udělat, co je třeba," navrhla. Jen jednou.

To ne. Useknout ruku a vyloupnout oko si nenechá.

Dobré zprávy je dostihly jinak. Náhle se na chodbách rozzářilo hlavní osvětlení a ve sluchátkách se ozvaly signály místních. Hned toho využil. "Tady je Takazaši. Podejte hlášení o situaci!" oslovil hlavního inženýra, pana Weisse.

"Pane! Jsem rád, že jste zpátky!" vykřikl radostně technik a začal chrlit údaje. Takazaši si je rovnal v hlavě a jeho nálada stoupala. Zdroje energie stanice pracují z jedné čtvrtiny, ale stačí to na světlo, komunikaci a jakmile bude možné znovu spustit hlavní motor, také k postupné stabilizaci tělesa na oběžné dráze. K těm horším zprávám patří, že nehoda těžce zasáhla kvadranty B a D, v nichž pomalu, hrozně a bez naděje na záchranu zahynuli všichni obyvatelé. A také... Volá flotila!

Zeptal se, jestli pracují teleporty a nechal se přenést přímo do centrály. Za ten spěch to ani nestálo. Docela si oddechl, že na nejdůležitějších místech je podlaha na svém místě, ale to byla poslední radost. Nad vysílačkou zářil povědomý obličej.

Admirál Musgrove.

"To jste vy?" zavrčel důstojník. "Jakým právem jste ukradl císařské plavidlo? Za to půjdete před polní soud!"

"Když tak rád citujete zákony, admirále," zašklebil se na něj, "pak jistě znáte pravidlo o krajní nouzi a pravidlo subordinace. Vojenské složky jsou podřízeny civilním. Jestli najdete v celé soustavě někoho, kdo by to chtěl zkoumat, tak prosím. Ale jinak mlčte a poslouchajte. Stanice je těžce poškozená, s nejistými vyhlídkami. Než se pokusím o její záchranu, vyšlu ven záchranný modul s obyvateli. Žádám vás, abyste ho zajistili na oběžné dráze a poskytlí mu potřebné energetické zajištění."

Důstojník se mračil, ale odmítnout nemohl. "Kolik lidí?" zeptal se.

Takazaši mu poctivě odpověděl: "Asi třicet milionů v teleportačních pamětech. Zásoby energie modulu vystačí zhruba na dvacet minut. Pak... Zemřou."

Musgrove jen kývl, ale některý z jeho důstojníků řekl: "Uděláme, co bude v našich silách, excellence. Hodně štěstí."

Kníže ukončil spojení a začal s přesunem lidí. Vyžádá si to spoustu energie a téměř půl hodiny vzácného času, ale jiná možnost není. Všechny ostatní vyhlídky jsou jen horší. Díky bohům, že se sem dostal. Kód na hromadnou evakuaci znal pouze on a Hideki... Světla opět pohasla, tmě na velitelství jen matně rozháněly nouzové lampy a blikající kontrolky. V té nejisté záři si všiml obrysu těla pod plachtou. "Kdo to... byl?"

"Jeho excellence kníže Philips. Když zjistil, co se po spuštění programu stalo, zastřelil se."

Asi neměl moc na výběr. Kdo ví, čí myšlenky vedly jeho ruku. A co se tedy stalo?

Stanice klesla na hladinu odpálení raket a kníže Philips vložil do řídicího počítače paměť s jejich programem. Jakmile ho však spustil, došlo k nouzovému odpojení generátorů a rázem byly prakticky na odpis. Světla zhasla, gravitační motor stanice přestal pracovat a v protilehlých sektorech B a D se otevřely zavzdušňovací kanály. Jenže na jejich koncích nečekaly tankery s čerstvou dodávkou. Vzduch se tedy vydal opačným směrem a jeho tlak byl takový, že celé těleso o miliardách tun roztočil...

"A ty rakety?"

"Nic, excellence," odpověděl Weiss.

Deset tisíc raket. Taková dávka by ochromenou stanici jistě dokázala srazit k Zemi, aby sama vytvořila největší ohňostroj. Ale jejich motory je snad mají vrhnout od povrchu... Nebo ne? "Musíte se k nim dostat a odpojit ovládání!"

"Stalo se, pane. Pracuje na tom pátý technický pluk."

Tohle by měl ten zrádce císař vidět. Pak by ho jistě řeči o nedostatku lidské iniciativy přešly. Takazaši si zavolal velitele specialistů a přikázal mu, rozebrat jednu raketu úplně a zjistit, zda je tím, zač se vydává.

Na odpověď nečekal dlouho. Velitel se ozval v pěti minutách a po klidu profesionála nebylo ani stopy. "Pane! Raketa je připevněná ke stanici, nemůže se uvolnit! V hlavici je kompletní gravitační motor s měnitelným vektorem tahu, časovač a nezávislý přijímač. Ale víc nic, žádná efektní náplň. Je to jen tahač! Může to spustit..."

"... prakticky kdykoliv, jakkoliv" dokončili spolu s ním lidé v centrále. Nebyl čas na váhání. "Veliteli, evakuujte se. Všichni. Na tohle musí přijít jiná síla," přikázal Takazaši a po splnění povelu zavolal na Octaviana: "Jestli vás to potěší, admirále," neodpusť si uštěpačný tón, "můžete si na mne vystřelit. Zničte všechny rakety na pláši stanice, jinak za její stabilitu neručím."

× × ×

"Může to snad být ještě horší?" poznamenal plukovník námořnictva Stranton, kapitán kolosu Octavianus, při pohledu na rotující přišeru. Obrovské tlaky při nedovoleném roztočení stanice zbouraly konstrukci čtyřtětenu okolo hlavního tělesa a v docích zahynuly tisíce lidí, jak dělníků, tak námořníků. Kotví lodí se sotva stihly korektně odpoutat a ty stovky zachráněných z císařského paláce tvořily jen malou část nečekaných hostů na jejich palubách.

"Palte dle uvážení," řekl Musgrove stroze, ale pak vydrtil mezi zuby: "Nejraději bych ji celou rozbil na střepy. I s ním."

"Zachránil vám život, admirále," podotkl kapitán Stranton, zatímco velitel střediska palby předával jeho pokyn bateriím.

"Určitě to mohl udělat i jinak," hudoval admirál. Částečně se odvrátil, ale nepřestal stanici sledovat s hladovým zájmem. Kdyby tak mohl rozbít její pětimetrovou skořápku a dostat se jejímu pánovi na kobytku. Ale to by si vyžádalo několik hodin soustředěné palby a něco takového by neuniklo těm televizním otrapům, kteří sledují statečný boj našich námořníků s nečekaným nebezpečím... Paraziti. Pro koho chtějí vysílat, když jsou jak Země, tak Měsíc i Mars odříznuti od energie? Neznámý sabotér vyřadil všechny elektrárny a z napravování následných škod bude ještě spoustu lidí bolet hlava... Hlava!

Z chmurných myšlenek ho vytrhlo podané hlášení. O ano... "Zavolejte mi toho mutanta!" křikl po spojařích a rozkročil se s výrazem spravedlivého rozhořčení. "Takazaši! Když pro vás máme po něčem střílet, tak to neskrývejte pod štítem!"

"Jaký štít? Nemáme dost energie ani pro světla, natož pro štít," bránil se přivandrovalec a cosi jako vzpomínka na Musgroveho posměšně udělalo dlouhý nos. Největší ohňostroj dopadne přímo na vás... Otrásl se. "Zmizte ze stanice. Pokusíme se ji rozbít!" A pak vás možná nechám z toho teleportu i vytáhnout.

"Nedokázala by to včas ani celá flotila," upozornil ho však Stranton a on musel přikývnout. Jak jemu, tak tomu druhému. Většinu velkých lodí poslal císař někam daleko, zůstali tu jen Octavianus a Nero. Jediná šance je v rychlém obnovení dodávky energie. Síle plně zásobeného motoru nedokážou malé jednotky vzdorovat ani v tisícovém množství. Znechuceně roztrhal výtisk hrubého plánu prozkoumané rakety a Takazašimu chtěl slíbit dodávku specialistů a náhradních dílů. Hned, jak se jeho lidem podaří stanici uklidnit.

"Země je v bezpečí," vydechl náhle úlevou Stranton a předal hlášení. Středisko senzorů oznámilo, že se kolem planety zatáhl štít. Ta věc se budovala celý loňský rok, údajně na ochranu proti asteroidům. Podle propočtů měla odolat úderu kosmického tuláka do velikosti osmi milionů kilometrů krychlových a běžného složení. Glenn se svým dvacetinovým objemem neměl znamenat konkurenci. Přesto Musgroveho zamrazilo. V celých dějinách Říše se nenašel asteroid, se kterým by si neporadila korveta s výkonným ionovým vrtákem a pořádnou bombou. Proč tedy štít?

Příliš mnoho náhod...

"Upozorněte tam... toho," zavrčel na spojaře a protože se ze stanice vynořil záchranný modul, sledoval raději, jak se k němu tiskne korveta Zarja, aby mu poskytla energii pro život. Třicet milionů lidí. Kam s nimi? Naštěstí, jak se doslechl, pozemková transformace se zatím zastavila a Naděje u povrchových měst stále stály. Uprchlíci stráví nějaký čas v ubytovnách a pak se vrátí. Jestli se však Glenna nepodaří zachránit, bude mít Země dost starostí sama se sebou.

To přece není možné! Kde je Bůh? Co dělá nový císař? Ten štít nemohl spustit nikdo jiný. Stačilo by jediné gesto a všechno by bylo v nejlepším pořádku.

... se nebudete ptát, proč dopadl přímo na vás...

Musgrove vyběhl k replikátoru a objednal si velkou sklenici whisky.

× × ×

Takazaši měl starosti nad hlavu a zpráva o štítu číhajícímu na dotek sotva sto kilometrů od něj ho nijak netěšila. Byla to jen taková ozdůbka na hromadě posledních problémů. Sotvaže se podařilo vyslat ven modul s trosečníky. Pak už se jen hromadily maléry. Tím největším byla havárie teleportačního systému. Jedna četa techniků docestovala v pořádku. Druhá se změnila na kupu krvavých cuků prorostlých skrze skafandry a to prosím přímo před kamerami televize. Investiga, společnost s mottem; My pro Vás zjistíme vše, ho konečně dostihla.

Jejich loď se přilepila ke Glennovi a v minutě měl televizní štáb až v centrále. Grrr...

Prošel ohnivým peklem, o tom není pochyb. Přesto neztratil odvalu. Jeho temné oči se stále divoce blýskají, když vydává rozkazy. Působí to až strašidelně. Přesto není důvod pochybovat o tom, proč za ním lidé jdou. Je to skutečný pán svého lidu, sliby vládce plní do posledního vydechnutí. Sotva před hodinou unikl z trosk císařského paláce, v němž došlo k záhadné nehodě. Leč nesetřval ani vteřinu v odpočinku, veškerý jeho zájem patřil stanici, nezadržitelně klesající ke zkáze. V této chvíli již zachránil životy většiny obyvatel města a obklopen pouze hrstkou oddaných spolupracovníků se jim snaží uchovat i domov. O bezmocné Zemi hluboko pod námi nemluvě... "Chlapci, dejte mi tam záběry z toho chaosu dole... Co tím chcete říct, že nemáme spojení! Tak to zaberte z orbity. Promiňte vaše excelence, mohu požádat o vážný, ale odhodlaný úsměv?"

Nejraději by je vyhodil, ale jako každý vládce znal sílu nezávislých televizí. Splnil požadavek jak nejlépe uměl a začal s Weissem kontrolovat, kde mohlo dojít k nehodě. Fázový posun v synchronizaci quarků?

"Teleport je nepoužitelný. Ta věc se stane opět, pane..." vyřkl Weiss svůj ortel a Takazašiho tvář se opět stáhla do zachmuřené grimasy. I bez žádosti. Zaregistroval tichý signál; "toč to!" a obrátil se k jeho původci, vedoucímu zpravodajského týmu: "Jestli neopravíme všechny generátory energie, srazí odpálení císařových slavnostních raket stanici přímo dolů. Musím ke zdrojům rychle dostat specialisty. Naše teleporty nepracují, proto vás ve stavu nouze žádám o prostředky vaší lodi." Mohl by to říct i jinak. Ale ta kapka diplomacie se na projekcích bude skvěle vyjímat.

Reklama je dobrá vždycky. Reportér se přímo rozzářil. "Televize Investiga slouží lidstvu! Zde je klíč, vaše excelence." Takazaši si prohlédl obsah řídicí jednotky, využil toho, že se cílem kamer stala slečna Glorie a řekl mezi čtyřma očima: "Vidím, že jste šli připraveni..." Televizní tým znal nejen kompletní plán stanice, ale počítal i se změněnými podmínkami ve veřejných prostorách.

"Jaký by to mělo smysl, riskovat příliš," odpověděl tiše reportér a Takazaši dodal další ze svých vráskami zdůrazněných úsměvů. "Císařův proslav nátačela konkurence, že? Asi jste ho neposlouchali. Za ta slova by vám vyřval jazyk."

Chlapík se zachvěl, chvíli stál jako kus mramoru a pak se rozhodl napravit dojem. "Kamero jedna, jdeme do akce s technikou!"

Takazaši jej s úlevou poslal pryč a zaposlouchal se do líčení katastrofy v paláci v podání slečny Glorie. Když neznámý zrádce, osoba tak blízká císaři, že na ni nemohl padnout ani stín podezření, odpálil ve sklepech paláce nálož, zasáhl výbuch celou budovu. Je to bytelná stavba, odolala. Ovšem proměnila se na plamennou past. Oheň dosáhl až na Hvězdnou plošinu, kde se v té chvíli bavil výkvět Říše. Kameraman zdůraznil její sežehnuté vlasy i obličej, jemuž teleport vrátil pouze zdravou kůži bez jediného chloupku, řasy či obočí. Exploze narušila konstrukci Hvězdné plošiny a ta se začala hroutit. Kdyby nebylo rychlého zásahu pana knížete Takazašiho, který si místo omráčeného admirála Musgroveho vyžádal evakuaci paláce, zahynuli by všichni přítomní lidé, zaměstnanci či hosté...

Nedbalým potahováním kabátu na něj upoutala pozornost a kameraman rychle zjistil, že zbytek oděvu, sice soudržného, ale přesto nesoucího stopy žáru, má na sobě Takazaši. "To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat," řekl a přiložil tak ke své pověsti další střípek obrazu skromného hrdiny. Jestliže je císař mrtev, proč nevyužít připravené schůdky. S podobnými kartami hraje i komtesa, jinak by nedala před chvílí zaměstnance paláce na první místo před vznešené návštěvníky. Co na tom, že v paláci nepracoval nikdo, kdo by nebyl aspoň zeman... Vždyť zeman, to je skoro chlapík ze sousedství, věčně udřený úředník. Potkáte se s ním i na ulici, kterou prochází bez osobní gardy.

Ještě chvíli pózoval nad přístroji, pak se televizákům vymluvil a spojil se s technikou: "Týme dvě, jak to vypadá?"

"Ověřili jsme zdroje, pane. Dodávají sice nízký, ale stabilní výkon. Řídicí obvody ostatních zařízení vykazují stoprocentní stav."

"Rozumím. Za minutu začneme připojovat motor."

"Ano pane."

× × ×

Bezpečnost je nadevše. Zařízení se zdá být zcela v pořádku. Nedávná nehoda poškodila pouze supervýkonné koncové stupně, které zatím není nutné používat. Akrobatické kousky stanice předvádět nemusí, stačí, když se poslušně zastaví na stabilní oběžné dráze. Přesto technici svěřují kontrolu těchto impresivních strojů dálkovému ovládání a všichni se skrýváme v ocelové cele, která nás ochrání před... Ach bože, co to bylo? Ten strašlivý ořes! Dámy a pánové, vážení diváci, hovoří inženýr Daryl Tomanoff...

"Nezdržuj chlape! Centráló, slyšíte mě? Centráló!"

"Týme dvě, slyším vás. Připravte se na evakuaci, stanice je ztracena."

Veškeré nasazení tedy bylo marné, zlá vůle teroru zvítězila. Pokud správně rozumím technické hantýrce kolem sebe, někdo umístil na samotný motor nálož. Když se jeho výkon zvedl z nuly na jedno mikropromile, nálož se aktivovala a pohřbila všechny naděje. Ale už by osvobozující paprsek mohl přijít. Kolem nás zřejmě zuří strašlivý požár, i silné stěny krytu se začínají rozpalovat.

"Týme dvě, kde jste? Nedokážeme vás zaměřit! Transportér televizní lodi má malý výkon, nemůže pokrýt celou oblast!"

"Ochranná buňka 13b! Dostali sme pěknou šlupku, asi nás to utrhlo ze závěsů. Musíme být někde poblíž!"

"Prohledali jsme celou strojovnu!"

"Tak ksakru hledejte dál! Kdo ví, kam nás to zahnal, není tu gravitace! Sme potlučení jak přepravka broskví a za chvíli nás to ještě usmaží!"

"Okamžik... Už vás máme!"

Dámy a pánové, hlásí se vám Geoffrey Smith z televize Investiga. Televize, která slouží lidstvu. Z ohnivého pekla, které se ve strojovně Glennova města rozpoutalo, jsme byli vysvobozeni jen díky úzce směrovému signálu naší kamery. Nyní se pomalu vzdalujeme od sraženého obra a ve všech tvářích okolo mne se zračí hrůza. Před několika okamžiky zřejmě mělo nastat druhé kolo císařského ohňostroje. Ale haváriemi poškozené rakety se nedokázaly odpoutat od svého ochromeného nosiče a vši silou svých motorů jej obrátily na nezadržitelný sestup zkázy. Nyní se stanice dotkla štítu. Neodvážuji se ten pohled popsat jinak, než jako hrůznou krásu apokalypsy. Štít stavěný na zadržení rychle letícího kusu kosmické skály se před pomalu klesajícím dílem lidských rukou rozestupuje jako hladina medu. Obyvatelé provincie Severní Amerika mohou být svědky úžasného jevu, který bych však nepřál vidět ani vlastnímu vrahovi. O strašlivé síle souboje vypovídají trosky pověstných doků, které se při styku se štítem prostě vypařují. Ale naše přístroje ukazují, že Glennova pětimetrová skořápka odolává až příliš dobře. Tam, kde nám otáčení trosky poskytuje pohled na části již prošlé ohněm, se odtavilo nejvýše půl metru pancíře a další souboj již nebudou muset podstoupit.

Dámy a pánové... Glennovo město, pýcha kosmického stavitelství, se právě celé ponořilo pod štít. Do očí se mi derou slzy a na jazyk slova, která se bojím vyslovit a která nikdo tak rád neodvolá jako já.

Sbohem, Země...

× × ×

Investiga odvysílala trháč. Těch několik hodin reportáže shlédly a tedy zaplatily tři čtvrtiny obyvatel Říše a kdo ví, kolik by jich bylo na Zemi. Tahle slova stála život ředitele Stoklistikase. Naneštěstí pro něj byl nablízku mladý kameraman, kterého televizní praxe ještě nedokázala dostatečně otupit. Ale ani Investiga si nedovolila žádat peníze, když o kopii záznamu požádala Říšská rada.

Její setkání nastalo třetí den po Tom. Možná pozdě, ale dřív nebyl čas. Miliardy lidí na nezávislých planetách slunečního sektoru se ocitly bez energie. Na něco takového nebyla civilizace sedmého století Říše připravená. Tři dny trvalo, než se podařilo obnovit dodávku vody, potravin a recyklaci nejzákladnějšího lidského odpadu, aby se města neutopila ve vlastní špíně a než se alespoň trochu podařilo uklidnit divoké hordy táhnoucí ulicemi a využívající bezvládi.

V této situaci exceloval Musgrove. Využil toho, že jeho nadřízený, velkoadmirál Lishka v paláci zahynul a jeho kolegové se teprve plnou rychlostí vracejí. I jeho vlastní posádka rychle zapomněla, že se v hodinách katastrofy málem upil k smrti. Nasadil v sektoru stanné právo, čímž Takazašihovo nápadně nenápadně odsunul stranou. Původci nepokojů o jeho zoufalém boji přece nevěděli a proto je nemůže motivovat, že ano. Zakázal vycházení noční i denní a když ho rabující zástupy nebraly na vědomí, nechal do několika nejživějších čtvrtí vypálit z těžkých lodních děl.

Dosáhl svého, hlavně když byl výsledek s patřičným komentářem promítnut na oblohu ostatních vzbuřených měst. Začal se pyšně podepisovat jako Musgrove Mírotvůrce a jeho lidé počínají kapitánem Strantonem ho zcela vážně

nominovali na císaře. Vždyť kdyby byl někdo jiný takový, zbytečná ochrana Země by se dávno ztratila a dovolila přístup zachráncům. Leč štít přetrvával a Zemi pod ním zahálil dým a popel.

"Bůh nás opustil, nač ještě čekat!" volali Musgroveho přívrženci a vyzdvihovali zásluhy svého kandidáta.

To byla pravda a nepopíratelný fakt. Ale miliardy dalších lidí zase viděly knížete, jak hrdinně čelí osudu a jistě by Zemi zachránil, kdyby všechny naděje nespálil plamen zrádného výbuchu.

Síly byly zhruba vyrovnané. Hlasy planet u Slunce měly jistou tradiční váhu, která vůbec neodpovídala poměru obyvatel a správci zdejších měst rádi dali své hlasy Musgrovemu za imponující tvrdost.

Rada to měla posoudit. Jednala od rána a Takazaši sám požádal, aby nepřihlížela k ničemu před Tím. Tak se novinový článek autorizovaný samotným předchozím císařem dostal mimo hru. Zasedání zahájila volba předsedy rady, vyřízená prostým losem. Pak následovala projekce dokumentů pořízených stanicemi OkoTV a Investiga. Dnes je viděli i ti, na které se v přímém přenosu nedostalo a s novými fakty měl císařův proslov, z důvodu poruchy zbavený slov půl minuty před koncem, ještě temnější nádech. V druhém kole se bez valných výsledků rokovalo spíše se sympatiemi ke knížeti a tak do třetího Musgrove vyrazil s nejtěžším kalibrem, jaký mohl nalézt.

"Dámy a pánové, rád bych poukázal na jeden dosud opomíjený fakt. Můj ctěný protikandidát je stále tělem a nepochybně i duchem člověk ze Svaté Země. A kdo z nás opravdu ví, jak funguje mozek mutantů, této..."

"PROTESTUJI!" zdvihla se projekce knížete Davona. "To my jsme původní lidé, odesaní pryč před pozdvihnutím," málem to slovo vyplívl, "vašich předků."

"Souhlasím, excellence. Prosím pana Musgrovea, aby nepodléhal masovým předsudkům," přitakal mu předseda rady, kníže Petrasan z jupiterského světa Europe, lokální stanice pro těžbu užitkové vody.

"Omlouvám se, nechal jsem se unést," zasyčel Musgrove, ale slovník změnil jenom nepatrně. "Jak funguje mysl této podezřívavé minority? Před sto lety dokázali jejich vůdci vyvolat vzpouru, přestože byli pod průběžným dohledem. Kdo může zaručit, že události čtrnáctého července nejsou dílem knížete samotného? Kdo jiný by měl příležitost propašovat do nejcitlivějšího prostoru stanice pumu? Co když právě on navrhl císaři, aby dal na plášť orbitálního města uložit rakety a poté je potají zaměnil za náhradní motorové jednotky? Jedním rázem by tak splnil několik cílů. Zabil by císaře, překážku na cestě k osobní moci. Pomstil by takzvané pokoření svých souvěrců a předstíranou statečností při hře na záchranu Země by si naklonil masy, tak jak se v současnosti děje..."

"Pane Musgrove. Nemyslíte, že jsou vaše obvinění přehnaná?" oslovil ho předseda Petrasan.

"Já bych řekl, že nejsou," vložil se do diskuse sám nenadále obžalovaný Takazaši. "Lidé mají naneštěstí stále mnoho společných prvků, podezřívavost vůči všemu neznámému zejména. Ale v jednom se shodujeme. Inkvizici uznávají od samého vzniku Říše všichni lidé jako symbol nestranné spravedlnosti. Žádám, aby mne vyslechli příslušníci Zvláštního vyšetřovacího sboru."

"Pche," ušklíbl se Musgrove. "Bez přítomnosti Boha ztratili svou sílu."

V mžiku těch slov litoval, protože se v celém sále na okamžik setmělo a bez ohledu na pevné stěny jím proletěl mrazivý závan.

"Nezdá se," poukázal Takazaši a pokračoval: "V každém případě, to bych ji ovšem musel ztratit i já. Vždyť mé předky také povýšila nad krajany boží přízeň."

"Dokažte to!"

"Jak chcete, můj ctěný soku." Takazaši zabýlskal očima po sále, pak se pousmál a řekl: "Když jste byl malý, říkala vám chůva; Neboj se Benjamine, až budeš velký, nikdo tě do hlavičky kopat nebude."

V té chvíli začalo několik diváků hledat úkryt, protože admirál vypadal, že vybuchne osobně, nebo alespoň začne střílet po všem živém ze služební zbraně. Ale uklidnil se a mrazivě odpověděl: "Máte pravdu. Podvoluji se tedy mínění, že inkviziční výslech může vnést do sporu jasno."

Stalo se. Inkvizitorů se však sešlo jen velmi málo. Mnoho jich bylo v akci daleko ve vesmíru a ještě více jich zahynulo v palácové svatyni, kde se chtěli s bratrem a otcem rozloučit podle tradice společenství. Přesto se okolo knížete sevřel kruh pěti černých uniforem a pěti zlatých čelních pásek a podivný výslech začal. Nepadlo jediné slovo, diváci mohli vše odhadovat jen podle výrazu tváří, které ne vždy dokázaly zachovat stoický klid. Konečně se vyšetřovatelé rozestoupili a major zvláštní služby Dilbert řekl: "Zjistili jsme mnoho věcí, ale ty zůstanou zavřeny za tisícem pečeti."

Žádná z nich není zločinem ani chybou, tím méně se některá týká vědomého podílu na zradě."

"Děkuji pánové," řekl pan Petrasan a vstal. Pak vznešeným hlasem vyhlásil: "Dámy a pánové, slyšeli jste názory kandidátů, slyšeli jste výsledek jejich sporu. Budoucnost Říše nyní leží jenom ve vašich rukách. Prosím, hlasujte. Teď."

Na jeho projektoru, kam nikdo jiný neviděl, se zamíhala čísla. Chvilí vytrval, jestli je volba trvalá a pak přečetl: "Pro admirála Benita Benamina Musgroveho se vyslovilo jeden tisíc sedm set čtyřicet dva hlasů, včetně váhy slunečního sektoru. Pro knížete Isorokua Takazašiho hlasovalo třináct tisíc, osm set devadesát šest hlasů, včetně váhy slunečního sektoru. Hlasování se nikdo nezdržel." Petrasan vystoupil z lavice, sešel k Takazašimu, poklekl na levé koleno a řekl: "Vaše veličenstvo, skláním se před vámi a přísahám věrné služby." Zbytek sněmovny přísahal hromadně, jen Musgrove si neodpustil krátké vystoupení. "Budu vám sloužit, sire. Ale na titul si počkám. Já vás určitě přežiji a zákony následnictví hovoří pro mne."

"Uvidíme, admirále. Uvidíme," usmál se nový císař a odešel. Po několika krocích se k němu připojila dívka v uniformě inkvizičního stopaře. Objal ji kolem ramen a v teleportu zmizeli společně. Musgrove za nimi jen zíral a šeptal si: "To snad ne!"

× × ×

Starat se o padesát milionů je těžší, než velet setnině. Panovat mnoha miliardám ještě těžší. Ale postupný trénink není na škodu. Tuhle povolit, tam zase zatlačit, rozdat pravomoci správným lidem. Císař vládne, i když zrovna nemá na hlavě korunu, protože za něj vládnu jiní. Některé věci však musí udělat osobně. Týden po volbě poskytl audienci zástupcům inkvizice. Byli velmi vážní a za všechny hovořil major Dilbert: "Sire. Otcova vina je nepopiratelná. Ale jestli padne ideál císaře a Boha, padne všechno."

"Chápu vaše zneklidnění," odpověděl jim. "Ale nemusíte se bát. Nikdy jsem neměl v úmyslu prozradit úplně všechno, co se v paláci stalo. Pokud jde o Boha, změnilo se snad něco? Před několika tisíci let zaplavil Zemi vodou a odešel. Přežila jedna rozvětvená rodina a zástup zvířet. Dnes zasypal planetu ohněm, ale lidstvo přežilo jinde. A my víme, že je stále s námi..."

Vyšetřovatelé odešli a do jeho nabitého programu se vloudil mnohem tragičtější hovor. "Sire," začal zvolna kníže Davon, "je mi těžko ptát se v takových tragických dnech po osudu pouhé tisícovky lidí, ale přesto. Co se stalo s našimi pouťníky? Mám zbavit jejich rodiny veškeré naděje?"

"Část se jich vrací," odpověděl se sklopenýma očima Takazaši. "Osm stovek jich v neděli dvanáctého odcestovalo na mé vlastní lodi. Není nejrychlejší, ale měli by dorazit každým dnem."

"A ti ostatní?"

"Někteří zemřeli přímo v paláci, nevím proč. Ti ostatní zůstali v pekle, snad s nadějí, že mohou časem dokázat víc... Bohužel, nedostali šanci. Promiň bratře tu zlou novinu. Říše vyplatí veškeré náhrady za zlomené naděje a přesto zůstane dlužníkem."

"Děkuji vám, sire," přikývl Davon a rozloučil se. Za další týden pak expresní kurýr, skutečně pouhá střela bez posádky, přivezl malé zdobené pouzdro s rozlomenou pečeti minulého císaře. Pod pečeti se dala přečíst průvodka: Doručí průkopník Daniel Bardeyoffski, osobně k rukám jeho vznešenosti Jindřicha, pána z Davonu a na Svaté Zemi.

Uvnitř byly dva dopisy. První byl v císařském slohu a prakticky zakrýval nenápadný druhý lístek. Takazaši ho otevřel úplně podvědomě.

Příteli

V den, kdy budeš číst tyto řádky, již nebudu mezi živými a smutek stovek Tvých poddaných se stane odleskem bolesti miliard. Do neodvratného konce svých hodin však budu litovat, že jsem děti Tvého lidu nedokázal zachránit všechny.

Piet van Rijk

'Co by se asi stalo, kdyby jim to řekl' pomyslel si a z neznámých hlubin podvědomí se mu až před oči vnutila představa ne jednoho, ale stovek vypálených světů. Raději sáhl po druhém lístku.

Byl od Hidekiho.

Otče

Bratr mé drahé ženy zemřel v císařském paláci rukou Pána a kraj Minutoma tak ztratil dědice. Zůstanu na Svaté Zemi a naplním odkaz jeho rodiny a předků. S veškerou úctou,

Váš milující syn Hideki Fučida

Když za hodinu přišla Glorie, stále ještě svíral dopisy v dlaních. "Špatné zprávy?" zeptala se tiše. Probral se a zavrtěl hlavou. "Ano a ne. Pouhé vyrovnání s minulostí. Od této chvíle nás čeká jenom budoucnost..."

Pak vstal, skryl dopisy v kapse a za chvíli již žertoval, že císařovna se svléká mnohem hůř, než holčička oblečená jenom do bot a slavnostního kabátu bez knoflíků.